

בְּלֹעַם אֶל-הַקִּיר וַיָּסַף לְהַבְּתָהּ: ט וַיָּסַף
מֵלְאָקֵד יְהוָה עֲבוֹר וַיַּעֲמֹד בָּمָקוֹם צָר
אֲשֶׁר אִין-זֶהָד לְגֻטּוֹת יְמִין וִשְׁמָאוֹל:
ט וַיַּרְאַ הַאֲתֹן אֶת-מֶלֶאָה יְהוָה
וַיַּרְבֶּץ תְּחִתָּ בְּלֹעַם וַיַּחֲרַאֲפַ בְּלֹעַם
גַּנְעָה אֶת-יְהָאָתֹן בַּמְקָלֶה: י ט וַיַּפְתַּח יְהוָה
אֶת-יְפִי הַאֲתֹן וַיֹּאמֶר לְבְלֹעַם מַה
עָשָׂיתִי לְךָ כִּי הַבִּתְנִי וְהִשְׁלַשְׁ
רְגָלִים: ט וַיֹּאמֶר בְּלֹעַם לְאֲתֹן כִּי
הַתַּּעֲלַלְתִּ בִּי לְיִשְׁחַרְבֵּ בִּידֵי כִּי

לכט בחדיר

הו נסמן כל פועלן יוזה למילויים ווין דגוט בלמי"ד צפענלא
ולע נפעלה (בא"ר): סח מיקן כלהן כמה מיקונים
המונינים מענין מן העניין, ה) והוא קף מות למ"ד על חינה
ענור הנקה, וכן מנגגו לפענוםים למוקה ליפומ הנטון. ג)
המר "עוד" וא פירושו כל חינה ויוקף, צלה קה סת המלך
עד עמה למילויו ועמה עבד לפניו, הלו קה לפניו ועמה
סוקף עוד לעצוו. ג) המר לפניו לסתור צלה מפרטו לנוכר
מלפניו זו לעצור עט פניו. ד) גם שאלו צדוקה המתלהך כל
ונלעט הכל חמורי כתולו מנסיגו, חין זו וכוננה כלון, הלו
עבד לאיזות לפניו מקום חמור קיומו מוכשר לו (רא"ב),
ומכיר רתיה מיעקב על ז' לבריס, צלה פירושו שUNDER
מלפניהם כדי צלה ידוושו, גם אין כוכונה אלהו וזה לפניהם
יפגע צבאס: סט) פי' נמה טה מגן לדרכו צבאס רלהואה, והה נך נסמן במנורויה חוסם, הלו עבד נאכיא להפניהם כטהעטו
ולכלון, בדמייה גם יכללה فهو הלו נידח, צבלייתו חיין דרכן, צבלייתו חיין דחדר, צבלייתו חיין דבלבאס ריה מושג (מקום
שםחולן רקנלא) מכלהן ומכלון צבי ישמעאל ונכוי קבولا, והס צבק קלהן צבי ימק קה מונח הלו נידח רקנלא עט, ומתלהך הלו
תקרי הלו עט צבי יעקב הלו מלה פטולם לגען צב, וכו' צלה קה פטולם להחדר מניינו עכ"ל: 7 ע) ומה צלה חמור טלא פענום
נסון סכגיל, ולמה דוקה מונה זו, מפרק טאהו מדח כנדג מלה, טאס נאכלתס לענות לרוגן בטענו הלאיכטו רקנלא (לבוש),
ועיין עוד נטפליטס טעמיס לרביס חיין ליט לפי דרכו: ע) ר"ל חיין פירושו עצים מתון פועל ומונעלים (עיין ס"ר ריש
פ' צלה) הלו מלי חיין צי פירושו זמתק חיין, ווין ספ"י זמתק מלה, והס זמתק מהמה, והס זמתק מהי קוי
מי מתקנית זמתקמה הלו צעניטט חומי גנאי ולזין צעניטט הצעלית זמתקמו שפל חנטיס קוח נעלט וזה צלה נקם לו קומ מה
חמור צוב ומזונם קמוכדר ולקח פטור ול ענקה רעיס ותהייא מקכלם מנות (ב"ב): עב) הלו טרדה הנרגה, כי צודאי
קהה יכל נורוגה לא פילו זמתק נאכית זמתקות נא, וופלט צקפני פצעות קהה יוכן, הלו דינר מזון עטקו נדרין
גומו עד כדי צלה קרגיס זמבה אה עטמו צלצצרו (מ"ל):

וְרֹקֶחֶת יֵת רָגְנָא רַבְלָעִם
 לְכַחְלָא וְאֲסִיף ?מְמַחָה:
 כִי וְאָסָף מְלָאכָא דִי ?מְעַבָּר
 וּקְם בָּאָטָר עַק דִי לִית אֲרָח
 ?מְסִטִּי ?יְמִינָא וְלִשְׁמָאָא:
 כִו וְקָהוּת אֲתָנָא יֵת מְלָאכָא דִי
 וּוּרְכָעַת תְּחֻות בַּלְעָם וְתְקָפָה
 רְגוֹנוֹא רַבְלָעִם וּמְחָא יֵת אֲתָנָא
 בְּכַחְפּוּרָא: כִּי וְפַתְחָה יֵת פּוֹמָא
 לְדָרָתָנָא וְאַמְרָת ?בְּלָעִם מָה
 עֲכָרִית לְךָ אֲרִ מְהַתְנִי דָנָן
 חַחְלָת וּמְנָנָה כַּט וְאָמָר בַּלְעָם
 לְאֲתָנָא אֲרִ מְיִיכָת בִּי אַלְפּוֹן

רשות

ח' רגל צלעט: (כו) וויסוף מל'אך ה' עברור. לנ' גור
עוד לפניו^(ז) לבן* לביות לפניו במקומות לחם, כמו
(רכ' נג' ב') וכוח עדר לפניו, ומדריך ת'גדת ים
כמנומנו מה רוח נטענו צבבב מוקומות^(ט) סיינוי
להזות כרחלכה: (כח) זה שלש רגליים. רוח לו^(י)
הח' מזקף לעדור חומרה כהונגה צלט רגליים צמ'נ'ה
(ח'א - נמי^(י)) (כט) התעללה. כתרגומו^(יא) לסון גנדי
ובז'ון טס - טס: לו ריש הרב בירדי. גנות גודולא טו'
לו דבר זכ' צעינוי* סדרois^(יב) זכ' סולך נבריגו חומרה
שלימוכ' צפיו וליהזון זכ' * ליריך נכליז'ין (טס - טס):
שינוי ונטהאות' להן. לפני השרים הא חולן. ז' זרך כל' זיין.

כד וְקַם
בָּרְמִיא
וְגַרְיָא
חֲנָא יָת
לְכַתְּחֵד

ב' נר וליינו
מפני שטוכן
צעלן זטינע
גלויז צוונת לוי
מענט עמל
(ס') מסות
יירוטו מוקס
הוומר (לכמן
הס טיב צל
גע פי דכרי
עליו לרעה,
ו' נחיה וויה
כ' כל חומל
לקייל, ולמיין
ג' טשולמה,
ומלען זטני

לניטות נעלם כוּה גס עי'), וכוּה וגו' מlein כ' יי'

אונקלום במדבר כג בלך שפח

ט ארי מריש טוריא חוויתה לא כי מראש צרים אראנו ומגבעות ומרמתא סכיתיה לא עמא אשורנו ריחנסנו הוועם לבבד ישבן ובנויים מהחויהו עתרין

לכט בחייב

אור החיים

ג'זול, ועמו דכתייך (פס כ"כ) טני גויס, לנו יתחבצ, וכן ח'מר כ' למלוכס (פס כ"ה) כי ציילוק ויקלח לך צרען למעט יטמען ועמו טחונים מטבחים זלען, מעתה הן מקוס לך ליטריה לא נגידיקס ולט' לטזינויס, והgas טכו זיך יטראיל גויזות עון הביגל ובמריגליות וכדזונא, צער ח'מר כ' עלייס נטען טטורינו, ובכל זו לנו מלך מקוס אַנְגֶּס דורך ט', סלימה, ווילוי כי לטעס זכייל'ן לנו קיב' כ' מתכעם כל חיותם טמייס טסיה בלבוס רוחך לך ליטריה. עוד יכוון צומומו כן עס וגוי' מתחמיא על כל צורך לך ליטריה ווילר כן עס זיך סוא' סטומוד ח'מר כלות כל הטעמאות יעדן צדר וטכון וכל כתהומות אין' לו מנטה לאס לאדר יטכון וגעיס לנו יתמתט פירוט לאדר צהון שורצטו מטוריך פילה ווילצטיו וממיין עף' בסוא' הילג לאדר מין מהלך נסימות יטראיל אין' לו צס קורטב מכמולדיזים, ווילומו וגעיס לנו יתחבצ פירוט להטפילו עס לומס זנקילויס גויס טס' להטס' מטש' וכט' יטמען ועמו טכאייכס נקרליהים גויס, יטמען ליטריה דכתייך (בריחתית י"ז) ונתמיון לגוי'

אור בחד

קלב) כי מעולם כל פגויים שטוח עתה, היו כה נחכמוני מעולם יתרכז כל טיטה
כלא) כי עדין רותם הצעגד פיה ניכר.

٢١

עטמי זכר נל מכה יונק וגור ומכה טנה חומו צלעס וגור
למען דעת נלקות כ' (גרכיה ז:ז): (ט) כי מושב אש
אררים אראננו. לנו מושב כל הרים וצמחיים
ברדיטיס* והוא רוחה חומם מיזוףים וחוקים
כגוריים וגבעות כללוּוּ מל ודו לזרות ולחמכות האה -
במ"ש: חז עם לבדר ישבע. כוֹה לְפָר זַר לו לְצַוְתֵו
לפקון צד כתרגומו (ויב"ש): ובגויים לא יתרחש.
כתרגומו לה וסיו געדיין כלב עס טהר כתולמות,
שניהם (ויב"ה) כי הטעמה כלב צכל פגויים וגוי,
חיננס גמינו^י עס כטהר, דזר לחם כפקון צמחיין להן
חומרה שמחה עמכם, שניהם (ויב"ה) כי צד
יגנוו, וכטהרחותם צנעוו בס מוכליין עס כל מהד
והחד ולין טולב נסס מע כטהרין, חכו וגינויים להן
שעתו ותוקנה: (בשורתם)

הקב"ה כמ
ולא נתקל
בגיהנום עט

**לא יתחשבן מ' מנה עפר יעקב ערמא ובעמא לא יתרכזו
ומספר אתרבע ישראאל תמת נפשי רערקיא רבית יעקב ראמיר**

רש"י

ימחצט (אילו - נמי): (א) מי מנה עפר יעקב וגוי.
כתמגומו דעתך (ב) דבית יעקב וכו', לו מהל
מלרגע משלימה דתרעל, ד' גלום, דבר חסר עפר
יעקב חיון חמוץין (ג) צמאות כס מקיימין צנפר, לו
תחרות צבור וצחים (ה' כי י), לו חרוץ כלוחים
ויקי' יט"ש, חפל פלש ונעל סוטה וכיוול' כס (ה'
- פ): ומספר את רביע ישראל. (רצעותיכין) זרע כיוול' מן כתמיים תלכס (ה' - פ): תמת
(ר' ב), ומפלו נעל דבר צבוי דבר צפל, ל"ט צהיל דנלים,

בם יק' לכוון זו טהילה כס מקיימין מות בנהר לוויס צימרלו כעפל לוויס (ג' א), וכן ליטול נמרצת: (ג) וכמם' נלה
ל' ה. אך י' לנאו מלי לחייב מי מנה עפר יעקב ומפל למת רוגע יטול מלמד כס ק' יונתן וופל למת רצעותיכין
(עונה תעמיטן - רש"י) כל ערלן מתי מצה טיפה שאסידיק נור קימנה על"ל, וול"כ יקיה פ' הכתוב מי מנה וגוי רלו' מי

לקט בהור

יא) פירושו קניין, על דק ככפו (סתום ע"ז י"ז)
הרגמנין דעתך בגיר, וכן כלן כלן נמליגס יווטמי
טלמיין, ותמל סקטיס זאס לו ממו מעולם רק למלע
מעשרות, גס חמל רוגע יטולן לפ' צבוי חלק בפי
מייטרלן צבוי דגן חמד לפ' צבוי לו להר נפנס
להה, ואהו צדקה לו ולו ר' אז, כלומר חיון גובל למספלס
צטוליס וממליצים מכמ' נמליגס ואהו צוס ק"ה
למעט: (ב) חיון מצנן נטהון וכזויומילס כל קמאות
(ר' ב), ומפלו נעל דבר צבוי דבר צפל, ל"ט צהיל דנלים,

אור החיים

כס-ידיוקט-לון-מספל-ומדע-טהוריוקט-בגס
טיכו מוענים יפליגו צמספלס, וכרכטיטס נטפק
כס טיכו וטיזס מספלס מועט להומרס ז"ל
(סנדראין כ''). טהילה כ' למקיטו צהילה נפינו
רצין כס, נט רוגע חיון צבוי טהילה נטעתס,
ודקוק לומר ווצעדיי) לפ' טהוריוקט כס רצוייט
טהוריוקט דקחיך צויטכל (דרלהיטה מ"ט) רוגע צין
המתקפות, גס לפ' טטהילינה רוגעה עלייטס, גס
ית סוד צדכי כס יסודצו ימוד ויזווג בעולמות.
עוד רמו על מכך טיכו כ' מספלים עמברס צמורייט
טהזינו כל הבן טילוד וגוי טהו מועיס למעוזות
מלילך וחותינה טקייה קהילך כיוכות טזלת ולט
קייס נמנומות, הפליגו צטוריוס למונות עטמן ווא כ'
צלה נפקוד הלה על ודי דבר חסר צתקילס הוה
געלוים, ותומרו ומספר למת רוגע יטולן נלה
טהקזמו צידר נט' קדרגות צבומן כס שיחכו
בצם יעקב, וצדוקים הפל נטה יטולן יתכלו, זה
ההמר כנגד כבומו מיה עפר יעקב, וכנגד
צדוקים המל ומספר למת רוגע יטולן פירוטים טיט

אור בהור

ה. קלגן פ' מי יכול לנמנות, ונדרק כי מיה נפועל, והס כל סטילוק נייאס. קלגד) ולה המל ומספר למת
יטולן. קלגד) סימן ס' נפי נרפה לו לנמנות.

**וְאַבְרָכִינִיהּ לְיִשְׂרָאֵל וְלֹא אֲתַב
בְּרַפְתִּי מִינִיהּ: כִּי אִסְתְּפָלִית לִית**

۴۷

כלומר קבלה נלב לומר צפה. ג) מפרק המוקלט לומר קבלי ממנו נזכר, ולו מאר נזכר קבלי, ככליף צהלה טיטה מה לדינר ב' פ' מה קבלה ממוני לרוי לאכיב קבלי ממוני נזכר אלה סיטה וכלהלה מה צפיק ו' סיטה גדרין לאכיב נזכר יס צפי טקנקלמי. 7) סופי ה' פטקה, סלין ו סט דצר כמו קלטה צויאדך לומר קבלי מונה, הללו נזכר הום כמו פועלן הום כמו עזות עכטת קבליות לעצום, כלומר נטומי נזכר, ימן לי זויי וקבלי זויי נזכר. ח) סופי מינה ממוני לפ' שטחית ר' צבאייה רוחק רוח ווניך לאולרו. 1) סופי הומם, צלע לי צימין לי ווניך חי נומר ברכיה, תלע גס גדריך חי לכון ולומר ולברך מומס רה איסטרלן, ו) שטח מון שטח צביס מינס ווות פועל הום וויל סט דצט, ווין פירוקו בכלה ר' ר' וויל. ח) לפ' שטח וויל פועל הום צביס קאקד'ה מג'לץ, הל' לרוי סיטה נומר וויל השיכנו צויה'ו נזכר וויל זוטיב רה קאקד'ה להיזומו מוקלט, וכחטב הומם היציגנה צב'ה'ו לאtron נקבה, הל' נאכלה להו מ' "זרכם" הנתקל נכתם, ובליכא נקבה טיטה, ועל זו מוח מומיו ולמ' היציגנה, כל ווות מדכרי קרל'יס ז'': כז) פ' וויל כהלו דיט נקוד וויל, וכן קולו דיט נקודה ר' ר' וויל צב'ן עילן מתקלט דגוצ'ה קאוסט'ה, פ' קלי'ה' ז' מילא מוקלט דגוצ', ובמיטות כוा צ'ה סdagot צ'הות הסחט'ה, וכן קמפעט צ'הותה הייא מקלט דגוצ'ה קאוסט'ה נקויש נקודה כלות צפלנייה למלהות המכון ונעטה מן חיל'יק'ק ג'יל'י' (ג'א): כח) סול' סג'ל, פ' סט דצר צו צב'ן על מתקלט קב'ן עדר קב'ן, וככל סול' צמינוון כללו צפנודס סט דצר הס נצון קל לו טעס צלאס למעללה פ' צ'הות הארכטונגה כל הפטוק, וויל הס פועל עוזר (לו פועל הוות) הס נצון כד' וועטס צ'הות זנא, נעל'ן - מעלן, עדר - עדר, קב'ן - קב'ן (ג'א), ודע עוד סול' פועל עוגר דיט גדרין ליפוי צב'ן מיל' וועטה בון'ן צב'ן, וויל סול' סוועה נעטס מן צב'ן בון'ן יונין מיל' פיל' (ד'ד'), ווין נפ' מ' צמה צפלנייה, צלטן סוסה יטמר צין על סוועה ובין על עטער, כלומר זק'ה' זק'ה' הומס וגס צב'ן:

אורות חתיניות

בנוסף לתפקידים ציבוריים ותפקידים ציבוניים, מילא דבבון רומי נוכחות כפולה בתקופה המודרנית, וכוכם מכך שכוונו ר' זל' גמליאל ר' זל' גמליאל (ללקוטיו) דבר מלג'ץ. הלא כך היה נושא מחלוקת רבנית בין ר' זל' גמליאל ור' זעירא בטעמיס טענש כהן דבבון כדי לטענו מילקלו וצאי בטעםיס וכשהו הומנו ולע' חטיניכ פירוטה הינו יכול לאחיזה: יוזבקיסץ), וכפי זה מוכח במאמר סוף דבר ז' בא. לא סתוון הון ציענק. ז' יתגלה על פי דבבון ז' ז' (זוכר ח' ג' ט' ז') שהמלוכה נקירה לכתמי טרנוגית ומה שמייחס צוין פיו אbor ביהר

קעא) לומוד פיליטו זו'ל אקדמיות גמilarיו ועסס ד' דנבר כוונמו מלך, ואינו מה תלמידיו טהו דנבר יומני קוח בסלמ'ן. קעב) ווי' דכירות עסס סטוליך, מען היינו מלומד דנבר עטמו, ווגס מונץ צפוי חוויה. קעג) פאי' סטוליך נקלה דנבר, וחס מלומד. קעד) דה' לתוךן הכהפל וגדיינו, מון מלכוון לדנריו נפסוק ונטא נכלמת דנבר, אטלס טנייקוד קמ'ז' וויל' פיליטו כמושג ברכלה נו' ברון.

אונקלום

הבית און ביעקב ולאראה עמל פָּתַח נְלוֹעִין בְּרִכְבָּת יַעֲקֹב וְאֶרְאָל
עֲבָרִי לִיאוֹת שָׁקָר בִּישָׂרָאֵל
ראשי לפט בהיר

אקט בתי

בפט) ימי פלמי גולין צדבאים יעקב, ומלה שלהם הילוקום
התקיילים הומרים והמ והינו מן הכתוב, היל פ"י הכתוב לפ"י
דעתו נם הניתן מי טאוח חון, כלומר לית ממן דילול להציגו
מאתוס שווין כנמיה נכלל (ב"ב): ל) כלומר קרוב מלהוד
לפזוטו מאתוס במתהיס הילו מילך דקליה שאמיפל מפלס
לירשתם, איהן פ"י נם הצעיט וו רלה נפי טליין צו לזרקוי
שינוי נסחאות - שכחנותם. * באנ- בעשה.

תביעות זו הgas צבוי נספחים למיניהם עף וווענעה (וכר' י"ג) כוגעומס ר' גדריליס:

אור החיים

אוד בחד

טמלן, יעקב טרלינג. קעה) וכי יש לנצל טליין האקס'ס רוחה חומת. קעה (קען) סטמואלה

אונקלום

במדבר כג ב' ל' שעה

**מִימְרָא רַי אֶלְחָחָן בְּשֻׁעֲרָהָן בֵּישָׁרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עָמֹו וְתִרְוְעָת
וְשְׁכִינָת מֶלֶךְ בָּנָנוּ כְּבָאֵל מֹצִיאָם מִמְצָרִים כְּבָאֵל מֹצִיאָם מִמְצָרִים**

(6)

לקט בהיר

lag) והיו מלפני כל ומר מרועה וטופר (במ"ח): לד' ולו"מ מה נפ"מ צלויות מופן ים, וזה גמור כמקף יוס וגונת צלע, ר"ל הילדה כל רימה נכם וגונת לאפי דרכ' ספוגה, הכל רימה כפי כמה טמוניים ב"ה, כי כל קפואל נפער (ג"א), ולו"מ חוץ יפלק על הדעת נעמוד כנוגט ולקלטס ולמנעט מלצע אל הלאה, וט' גורקיס צמקף רוס צלו נבי"מ, ולענן טיעו לך:

רש"י

שכוניות כו' טמל לפני מקום: כי אלהיו עמו. ה' פיל מכתישון וממיין לפניו חיינו ז' מזוכן (סס-סס): ותרועת מלך בו. נסן חיכ' וריעות לי', כמו (פ"ג ט"ו ל"ז) רעכ' דוד חוכץ דוד, ויתנגן למלאכו פוט' פ"ז ז', וכן פוגס חונקלום ותנינה מלבקון צייניכון: (כ'ג) אל מוציאם מצרים. מהה מהרעה כהה עס יהה ממלאים לה יהה מעמידו לי' חלה כתלטיס

אור החיזים

לומר הלכו צלע מחזות טהס כי יימליך יטוב מהלו, זה חמר הלכו שקס טיסרכו על מטה מלחת היכתו יעדמו, וכגンド כת סכמוני סנקוריוס צחס יעקב הדר ותרכות מלך צו טהה יהה לך במתפטפי'). עוד יולך לומר צפח בטנהס צלע נחר כי נתקן צמו חלון עמס, ועוד צעטס נכס כת עליון ציקולין לחדר כל מה טהוטין צו עינייכם כמלך עולם, וכשה מומנו ותרכות מלך צו פיות יהן הילין טהר, ימצע קמייס חלה נכס עטמן יט כלהג' ז'. וכן תמלת שקדוקים כל מקום טנותים כלהג' ז'. וכן עינויים לאחיה צכל סנקוריוס כס צנלי צו עינויים לאחיה צכל סנקוריוס כס צנלי סיוכלה. עוד יתרחק על דרך חומרים ז"ל (צרוכות ס"ה) על רבי עקיבא טהו סולקיס צהלו צמיסרכות של צהלו וכיה מהרייך צהלה וכו', וכשה מומנו כי הילכו עמו פירות מדזק נפהו זכי' הילכו לתכלית קמיצה כס שתלוות מלך צו צבטע כחול טסוקין צהלו, וטפיו צזען עטמו שכתבע צו טהו טהו סולקיס וכו' הר' עט פי כן כי הילכו עמו: ב'ב. אל מולייחס ממליריס. חמר מולייחס (ט'ז) ולט כו'הס, כס טריז'ל חמרו (צרוכות ז'ט) ולטיק מטמע וכולמו מכון הר' עט פי כן

מקפיד על רצח צטulos מסלומות ובזק היה מלהצד גס היה יגעץ' צעריה עולמו ונצחיה על כל כדוריים כארלון לעולם, וכשה חומכו לה כבניט הון שיט צעולס צצזיל יעקב, גס היה רוחה טעלל צעמל כרכיל צסוויה בטולס ובמצוחחו וטסיפוק נרכיו כל חיו חט לו צצזיל יטלהל, וכשה מומרו ציטרל צצזיל יטלהל, וכן חמלה טהס יטלהל סולכיס דורך סטולס וכמאות כי מותן טוזו הנטקטים נתקו חותם זו מקטץ' להז' בטולס וויזוים ונכניות גס הלהמות יחד, ומעתה יטלהל סולכיס דורך סטולס וכמאות כי מותן טוזו יוטקז'ו. עוד נמכון צהומרו ולט רוח עצם ציטרל ציון כידוקיס כל נפוזס עותים צו נחת רוח כי הילין מינגעים הותו כיכולץ') על דרך חומרו (מלחי' ז') כונעתם כי' כדוריים, והה חמר ולט רוח עט צולחן:

ה' הילכו עמו ותרכות מלך צו. פירוט סכנון ז' חמימות שזכה, סנקוריוס צחס יעקב כס כסמן עס, וכמתקנים צחס יטלהל כס כידוקיס, כס הילכו עמו כס כידוקיס בטוטום מהסבה, זה חמר כס כס הילכו לומר שמיין עזודה כידוק נבדין להג' הילגו הוכז' צמה טהה טוג, ודקדק

אור בהיר

סקליטה חולה כן. קע"ה פ"י מ"יו מולך. קע"ט פ"י ל' מלנה כי' ז' מזוכת לטחות מעוג לפניו כיכל, ומיו מולך נרוג ליכולס. קפ' נ"ל מרכ' סכפל, וטאוי. קפ' ואיה פ"י מינ' ומולעם מלפען מלועס ננטנו ערל, כלומר מכה, טבירה, ולטיה, וכן נדרן ט' וג'. קפ'ב) נטן טוה.

๔ ד ה מה-טובו אהליך יעקב משכניך
יעקב בית מישך ישראל
בנחלין דמזרבון בנית שקיא
ישראל: בנחלים נפיו בגדת עלי נהר

—

כתרגומו⁽¹⁾ שלון נורחן עליו הילך צלילך כהכהו
שוכך, ומדרשו יוג' ש כסאיכ נגלך עליו מה כי זו
כח לנעוז על גביו ונופל על פיו לעי' טביה ערלע⁽²⁾
ומולום לכוות נבלך (עליו) בקומה זוקפה לפניו
(מ"ה): (כ) מה טבו אהליך יעקב. על שרחה
פתחויכס שלון מכוון זה מול* זה (פס):
משבחניתך. חניותיך⁽³⁾ כתרגומו, דבר מה מכה
עווץ הבהיר מכה עוזר הכל צילך וזית עולמיוס
זיטווען שמקוריין זכן קרבנותה לכפר עליכס (פס):
משבחניתך. לך זכן מרדיין⁽⁴⁾ לעי' זכן מפקון
עליכס* וחוועגן כפרך על קפפותה, שניהם מימה ד-
ו"ה כלב כי הת חממו ובמה כלב וויה לך זיין:
(1) בנהלים נתוו. בנהרכו ונמתקו לנוות⁽⁵⁾
פירים וקיים, וכן באהו מירוב אלה נקלעה מפקון ציניטלא
כלילה, הכל לפני הדורות שהצטכל היה נפל ממה: (ט)
לצון הפנת יוונן אין מושילן סום, ועל דלן קות גויר (פי'
נemuן) נפיל על מנפו עד ומן דטבי מנגלה נקיינלא, והפינן
כטילרפס פמיין ע"ה סיסא כן דכמיען (ניל"י י"ג') ויפיל על
פליין, ושיעין טס ברלט⁽⁶⁾ צפס סטמומיול (ג"א): (ז) כי
ההאל קוח דירם ערלי צטוח נמדצער טס טוציס וויליס
כטילנישות וויה מאכטנוימיך כתינווילו נמקוס מייזבק נולאן ויינן
כטמיס קזוענטיס ייטו ג"כ צולפן וו (מ"ל), אך כפל צענין
לה מה נס"מ ולמס ייטה מליק נינייטס, זהה הצעיל דרכ
המא: (ח) ככלמר עונצה טה הבית הקמלקס נארהן נכפר
עליכס בזין זיטווען קלח נקלעה מהל, שלון מהל רק כטהוא
פירים וקיים, וכן באהו מירוב אלה נקלעה מפקון ציניטלא

(בא"ר): יט) זה יהיה לי נכיו טרומה מודרך נקבה ונג מזווית גבעת שחין נטיעת צמחייה וنمלה טרגה בטאייה,

אור החיים

פרעוני הטענה. לה' מטהו נטולו כדייזוך להזינו. וכפ' **כמוכיים** מגלת הילדה חומר וופל וגלויה **ספירושם:**

ו. בנהילים נטו וגוי. ר' זעירו (מגנידין ק"ב) צוק כלבך ורשות וולפער לפרט ככחות על זה כרךן טכנתו מזבר הנגד ד' כמות שלדים טבעם כ'. ר' סוח כתמיול כתניום טסיה מסצצ כל הרין יטלהל גלמוד יטלהל פוליך ומאות כל נפה וטנה כלומלים ז'ל. (טחת צ'י'). צ' כת נזיקים בקזועיס למלווד מוכה למדוד וללמוד ולכוון מפט וסוח כת כטומדה צלכת כגוזית בעוסקה בטורף וגבורת בידוען, וכיהם גנדר סרלהען ערומו הילם טסמאקעט ס' וצעה הילסס מוסיף עלייכם טומול טבוח פיך מסצצ לאנורחים. ג' כת בלומה חונה לטמה נעמלה נאכטיל ולכזון חמוני וועס, וקינקה עלייך כת ברלהזונכ בלומדה ומלהדרת. וכגנדר הילר מטכנוויך יטלהל, והילר נלאן צערעלט זיטזב זרכזיג (מ"ל מ') ס' חמי נטנן צערעלט יעיסס פירוט כטביה מוחך שדי כויכ נופלישׂ) וכטביה צה לו קדיזו וטומע צהאיו לה כי נופל חיל כי גלו עייסס):

ה. מהו טוטו היליך וגוי. פירוט לפי טיט ציטרעלט כת טקונעיס עמיס למלכיבּ), ולמ בעסוקים זב יתד כתקעט, הנגד צעלי עתיס חמי מכ נווזו היליך יעקב כלכל זב צהינו קזועע, וכגנד כת כתקעט הילר מטכנוויך יטלהל. עוד נמכוין הנגד צ' אומינס ס' צבוי צמגדער טסיה ס' צויניס סרלהען ערומו הילם טסמאקעט ס' וצעה הילסס מוסיף עלייכם טומול טבוח פיך מסצצ לאנורחים. ג' כת בלומה חונה לטמה נעמלה נאכטיל ולכזון חמוני וועס, וקינקה עלייך כת ברלהזונכ בלומדה ומלהדרת. וכגנדר הילר מטכנוויך יטלהל, והילר נלאן צערעלט זיטזב זרכזיג (מ"ל מ') ס' חמי נטנן צערעלט יעיסס לפ' עייסס פירוט כטביה מוחך שדי כויכ נופלישׂ) וכטביה צה לו קדיזו וטומע צהאיו לה כי נופל חיל כי גלו עייסס):

אור בתי

דרען פרת כבוסמיא רנציב יי' באָרוּן רנציבן על מיא'

לקט בעיר

- 4 -

לומדר לו כמו מעין וצעל טהינט גזעיס רק נסנקוון וכמו טסיה צדעתו צל מהו רעט צלן ימץיך מלוכט, הילג נמיו למילוק כמו נחליס: (ב) עי"צ צגמלר, וכוונן חורו לקלנטן מוץ מגמי נסחים וגמי מדרכות צבקטلومו צל יאיז לאט וכוכלה לממר מה טנו לאטן יעקב, צבקט למול גו טטרא פכינע עליאטappa פכינע ומתקומטיך יעטעל, מפניע זאטה קעינער ערלה לטפלידס מהארלהט פטכליה ולדעתן מאס פקונד קול יעקב ויטו מוו"ט כלל פגוייס ניט יקלטן (ג"א): (א) פ"י מיעי צטטסיס צלאטס נוֹזֶךְ למילוק, ומכל מינט טבק, כתהלאים האלר גטו עז, צנן עדן, מלילן למאל קלהיליס צע"ו, ולו כיינו הווליס טב"ה ונמע היט יטראטן צטטטיס, הילג צלהיליס צפמ"ח פידועה ולווי טפואה טגן עדן פידועה האלר מכם צליית ערבית כל העולמות, וכן יטיא פירוטו למ' צנן למאל צלהיליס צידועיס אטס צטטensis האלר עלי מיס: (ב) חאן רדוו למול שטטטם נגע פירוטו מנקם וצטטיך מלעוזן סטיאיה, כי נגע צע"י בצלכם פירוטו מעיטה וכמו צטטרטן בליזוור סטטמור, טאטקנ"ה נגע חמזהה היט עמו טרילל כמו צטטער היט צטטensis צלון נוחו הומו, הילג האלר צטטטיס מוסה נקרלו זאטensis הילאיליס מקטוט טהוואל צאנטטס ממוקס למקוס פורקיין מומו ומקפלין הומו ומקימין הומו נגע כה קפק"ה צטטעם להט פלקייע צגג וכטמא, ולטונג וטא, קלהט דזוקן צקיטא, נוֹלָגְדּוֹן בלאט-טבִּיאַת-צָמֹלְטֵס-לְלָגְטְּפָטְמָה-, ודימוקו. צל צאנן לרדוון צה-ילע"ל צלהילום, גס למס דזוקה הילאים וליל' האלר צטטensis (כד"א): (ג) פ"י גס צנטיטה טאטס צייר צהילאות וצטטמיס, גס נאטה קאמטמם האל נקרלו פטמעיס נעיטה, נלי צטטום מקוון צלהילא צהילו טיא מוקרט טאט טטטטיס, וכן האל בדילויל ויעט הילאי

אור החיים

לעון נטען כי מיעוטם בקהל כלל צבוי מתייחסת
מוסיפות לפרשיות ולחומרה ציווילקס כמו כן לנודי מורה
כל צממן חמלהין געסוק בתוליה חומסף לאחסלאט נפטו
ככ', וכנגד כת' כד' חמר כהירזיס עלי מיס הרציס
רמו לעטורי עס צעלי קומה פועלן כה וגבורך צעולס
כחס האלן הון עותים פירות לתוליה לפי טהינס
לומדים לתוליה. וככבר כתצעתי בכמה מקומות כי פרי
בתוליה כויה לאיזו יקליה פריריני). ועיין מכך תפירתו
צוזבל (מ"ג ר"ב). פסקוק לנו תחתית מה עטב וגוי'
מנמו חלל וגוי' יונווין טס, וטמר עלי מיס טהוזקס
עוותה פרי וכו' יונווין טס, וככבר כתען חורה שכויה
gas ken soch unli mis tsayim batolka lepi shemahikim
וידי כהירזיס כלמודיס בתוליה אונמאלת למשיס וגוי'
מכמיס ערמס, כי כמזהוק ידי לומדי חורה חולק
עםקס טכל כיזען, וככובנה צכל קמלהיל גומל אכל

אור בהיר

רְכָב וְלֹא כַּפֵּר וְלֹא

כִּי לְגַטֹּות יְמִין וְשָׁמָאל: וְתַרְאָה אֶת־מֶלֶךְ יְהוָה וְתַרְבֵּץ
כִּי תַחַת בְּלָעָם וַיַּחֲדֵךְ בְּלָעָם וַיַּקְרֵב אֶת־הָאָתָן בְּמַקְלֵל: וַיַּפְתַּח
יְהוָה אֶת־פִּי הָאָתָן וַיֹּאמֶר לְבָלָעָם מַה־עֲשִׂיתִי לְךָ בַּיּ
כִּי הַכִּתְבָּנִי זֶה שֶׁלֶשׁ רְגָלִים: וַיֹּאמֶר בְּלָעָם לְאָתָן בַּי הַתַּעַלְלָת

שהמשקה אינו נ
ובעצרת כבר עבר
מעצרתו ואילך תוק
הוא עיקר ואמצוי
תקופת השנה ()
השנה¹²¹. והחוון
העדר והפסד הצנ
כלו) יוכי אתה ר
החווגת ג' פעמים
הארומה, שיש לו
הזמן, ואמציעו, ו
שמה (דניש טו,
שינוויי נוסחאו

לו המידה הזאת".
וחום כמו שירוע,
חוון החום". (121) מו

שהצומחים נוחנים נ
למעניות, ובਮבואר
המהדרל', ראה ג"א
הערה 39, ולולו פ'
השלמת האדים, לו
שלימות הוא שמח
וחסרון, והוא הוא בא
השם פ"ד נב, לב, ו
הכתוב אותם ביחס
אל שלש רגליים אל
ענין המועדים אל
ושנה יש בה בריא
התחלתה שנמצא נב
חויה, ורבור זה זולת
בזמן הקצר, שהתחב
— העולם נאסק לא
בצאת השנה, הוא א
נמצוא מושפע מאטן
אל סבתו המקרים:
אל השית' בשבייל
יתברך". [ומבואר ש
לבאר כיצד יש בענ

רש"י

(כמ) זה שלש רגליים. כמו לנו, מה מקץ לעקו למום ^[מ"א] קפונגט צלט רגليس נטהנו:
(כט) התעללת. מלגומו, לנון גנלי וטיוון:

גור אריה

והיה האتون אפשר לננות, כולם שאחר שיש
באברם גם כן אומה אחרת, יכול להיות
שיקלולו¹²² חס ושלום דבר רע, שהרי הם אינם
עיקר, שגם יש עוד אומה אחרת¹²³. וכן אצל
ישראל בדור הראשון רוץ עזקה, שיצא ממן
ישראל בלבד, ובמקום הזה לא היה אפשר
לבלעם לעבור:

לכן אין כאן תוקפו של קייזר¹²⁴. וידוע זה על
פעמים מבעי ליה¹²⁵. ואם תאמר, מי שנא
מצואה זאת (פ"מ נג, י) — שרמו לו —

אליהם, שהרי מן אברם יצאו כמה אומות, ומיצחק יצא אדום. ומן יעקב, הוא השלישי, היה זרע נברל
לомерי מן האומות, ורק בוגר זה היה יתרו, שהיה גור כמו שהוא בעל יסוריין...
וכגnder זה איוב, שהיה בעל יסוריין... אבל יעקב שהיה מתנדג לאומות... רק יצא בלם שהיה מתנדג
לגמר לישראל, והבן וזה מאודר. וראה בח"א לר"ח: א', ריש עג: שבתב ש"אלקי יעקב" כולל אף את
האומות. וצ"ע. (114) ישראל. [אם נמנם מהמדרש משמע (ר' העלה 212) שהקללה היהתicha יכולה לחול על
בני ישמעאל קטורה ועשוו, ולא על ישראל]. (115) מעין הסברה שכותב בח"א לאסנזרין לח. נג, קמט ג'.
ויל: "כִּי הַמְּרוּכָב — אֵין לְאַחֲר מַהְמָה שַׁהוֹרְכָב מִזְמָה בְּשִׁלְיּוֹת, שְׁכַן עַנְּן הַמְּרוּכָב מִשְׁנִי דְּבָרִים
— שְׁכַל אַחֲר אֲשֶׁר מְרוּכָב מֵהֶם אֵין לו מִזְמָה בְּשִׁלְיּוֹת... וְהַאֲדָם אֲשֶׁר מְרוּכָב מִגְּנָךׁ וּשְׁכָל, מִאַחֲר
שְׁמְרוּכָב מִשְׁנִיָּהוּם — אֵין לו לְאַחֲר בְּשִׁלְיּוֹת". ועוד למלמד מובלינו באן, שדבר שהוא בגדר "עיקר"
לא יכול דבר רע. וכן ביאר בנצח ישראל פ"י [סב]: "לֹא יִחְכַּן שִׁיחָה שְׁנִי בְּדָבָר שַׁהוֹא עִקָּר
המִצְאֹת". (116) כמו "ברכת ברוך וזה שלש פעמים" למלחן בר, י. "וַיַּרְא שְׁלַשׁ פֻּמִּים וַיַּעֲמֹד" [מ"ב ג, יח].
וזה. (117) לשונו בגבירות ה' פמ"ז [קע]: "כבר ארמנרו לך בעמיט הרבה, כי הזמן והגשם משתתפים
בכל דבר". וכבר ביאר למלחה [פכ"א העלה 172] "התפשטות הגשם שנעשה בשלשה גבולים; הראש
שנקודה ואמצעי". ורק ברור הוא שבמימוד הזמן ישנם גיב' שלש נקודות אלו. וראה שם בגבירות ה',
על נצחות ישראל, שמעיות בכל הזמנים, כמו שיבאר. (119) והוא תוקף הדבר — ראה נצח ישראל נקרא "תוקפו של קייזר".
ואודות ש"אמצע" הוא תוקף הדבר — רק מידת הדין רק מידת הדין הוא אמצע יעקב אבינו: "כִּי מֵצֵר
אֲבָדָם וַיַּעֲקֹב... אֵין מִידתָּם זָהָן, רַק כִּי מִידָתָה דִין הוּא אֶבֶן צָעֵק" [יעקב], כי אין ספק כי המשפט
הדין יש לו כה יותר, ואין כה ותווך הדבר רק באמצע, לא בתחילתה שעירין איו בכחו, ולא בסוף, שכבר
איו בכחו, רק האמצע יש לו כה... וכן האבות שלהם שלשה, אין מידה ואת לראשון שביהם ולא לאחרון
שביהם, רק ליצחק שהוא באמצע, כי כל דבר הוא בחוקו ובתוקפו באמצע, ורק האמצע שבאבות ניתן

מונע גור אריה גענד

סגולים אפריל

לען ורין זי.

גרג"ג 5 גרען 313 גלוון ג"ה

אורג'ן לוס

וכחות אפתניא ית מלאכא די וקבעת תחות בלבעם ותקף רגוא זבלעם ומחייב ית
אפתניא בחטרא: ופתח יי' ית פומא דאתניא ואמרת לבלעם מה עבדית לך אורי
כט מותיתני דן פולת זמנין: ואומר בלבעם לאתניא אורי חיכת בי אלו פון אוית חרואה

ג'ור אריה

שליליות ועל המציגות, והאבל הוא על היפך, והוא הפסד דברו, ולכך מתאבלין על מיתת המת¹²³. וישראל מציאותם בכל הזרים; בראשיתו ובמציאותו וסופו, لكن השווים, יש להם לשמהם בשלוש רגלים שהם בקיין, שהוא המשך זמן המציגות. ולא נתן אותם בחורף, שהוא הפסד, ואיןו מציאות. והדבר שיש לו דבר נצחי — אין באט לאבד. אמנים בענין אלו שלוש רגלים שהם מורים על נצחות ישראל, הם דברים גדולים, ואין כאן מקומו, והתבואר בספר גבורות ה' (פמ'')¹²⁴:

שִׁנְוֵי נַסְחָה אֶת- “זֶה מִסְתָּרֶן כְּפָרָה” בְּבֵדָקָה וְלֹא יָמַר בְּזָהָר

(120) כפי שביאר בדר"ח סוף החקמיה [י]: "מן פשח ועד עצרת החום ממזוג מן קור וחותם כמו שידוע, עד شبشبיל זה אמרו... כל שקייני מפשח ועד עצרת... ואוח"ב מתחילה החום". (121) מועד חזרות השנה [רש"י] שמות לד, ב'בנ]. (122) מבואר בגו"א בראשית פ"ז אוות בא, שהעממים נוטנים פרי מוחוש נסן ואלך, וואה שם העמאות 60–56. וראה ב"ט קו'; ואין הדוד מנצחך למיציאות, וכמבואר בגו"א שמות פ"ד הערכה 1, ולעיל פט"ז הערכה 165. (123) יסוד נבוך מאד בספריה המהיר"ל, ראה גו"א בראשית פ"ז הערכה 63, שם פלי"ז הערכה 255, שמות פ"א הערכה 42, ויקרא פ"כ' הערכה 39, ולעיל פ"ח הערכות 30, 32. ובנבניב התורה ר' פ' ייח [א, עה]: כתוב: "יזמחר כי המוצה היא הדשלמת האדם, لكن ראיו שתהיה המוצה בשמהה, כי השמהה הדיא מצד השלמתו, ואשר יש לו שלימות הוא שמה. והפרק זה כאשר מת לו אחד מן הקורבנות אשר שייכים אליו, ובזה מגיע העדר והסרון, ואנו הוא באבילותות". וכ"כ בהקדמו לחתפאות ישראל [ר], דר"ח פ"ז מ"ב [סוף ר'ב]. נתיב יראת השם פ"ד [ב, לב-ג]. ועוד. (124) זה שם [קעה]: "הומנים המקודשים בתורה, מצאננו שלש מהם חיבר והכתבו אותן ביהדות, הם חוג המצות וחוג השבעות וחוג הסוכות, וודן נקראים 'שלש גללים'... גם מצאננו אלו שלוש رجالים קבועים בתבאות הארץ אביך, קציך, אסיך"... ודבר זה ציריך תלמידו, מה עניין המועדים אל תבואה. דע... כי כל שנה ו שנה בפבי עצמו יש בה חוויה מיוחדת, באילו בכל שנה ושנה יש בה בריאה בפני עצמה. וכך השנה מתריחסת ומתודמת אל העולם. וזה כמו שיש לעולם תחלה שנמצא בברא, כך יש בשנה תחלה, וחאת ההתחלה היא בזמן האביב... וכמו שיש לעולם חוויה, ודבר זה וולטת התחלת החיה, כי התחלה היהת התחלה בלבד... כך יש לשנה שלימות הריה, וזהו בזמן הקציר, שהtaboo היא בשליימות ראייה אל הקציר. ויש לעולם מודרגה אליה, וזהו – העולם נאסק אל המקיים. שאין עמידה לעולם בחינות אלו, בזמן האביב... ואנפק אל המקיים שבו נחלה, וכן אין יש בשנה בעצתה השנה, הוא תקופת השנה... ומעד שלש בחינות אלו יש לעולם מודרגה אליה; כי במה שהוא נגמצע מושפע מארתו יתברך יש לו הצליפות אל הש"ית. והשני הוא הפרק זה, שהעולם הוא חזר ונאסק אל סיבתו המקיים אותו... ובזה כל המציגות שב אל הש"ית... השלישי שיש לעולם דיבוקות והצליפות אל הש"ית בשביל הנמצאים עצמו, שיש בהם השלימות, ובשיביל שלימותם יש להם דיבוקות בו יתברך". [эмבראר שם כיצד ג' המעודדים מקובלים לתורה עכורה וגילות חסידי]. והמשיר שם לבאר כיצד יש בעם ישראל ג' בחינות אל; פטח הוא בנגד תחילת הווית ישראל [יעץ'ם], שנעשו לעם.

זיהו את הרבים. סליחת מורה לכל טליתן: נדקה ה' כלzeit כ"ט מל' פולוניות כתמונות שלם מוק. מה"כ עשה ומשפטיו עם ישראל. ומשפטו שט' יאללה' שלחניעו למ' קליטיס כ"ב: אין מספיקון בידן נחלו ה' הו' טטן: אשר חטא ואשר החטא את לעשנות השובה. ככלmor להן ממיין לו וככלמיג לה' ישראל. מל' קהמר על קעלם ייכנס ויכלהל, יתמכנו ג'ו. מטה"כ נטה עטני עגידות קקמן לה' לנו צען מינס זאכל תלוי צירענס: יט מתה"מידיyo של' אברהэм אין מספיקין בידן לעשות אבינו. מל' ממענו וסוקל צדרליך: תשובה חד. משה זכה ונבה את הרובים. זכות הרובים פלו' בו'אנט, שנאמר (דברים לג). עדקה ה' עשה ומשפטיו עם ישראל. ירבעם חטא וחתיאאת הרובים, חטא הרובים פלו' בז'אנט, שנאמר (ב'ז), על' עכ' פ' ולפיך ימנענו בט' מלכימ אטו, על' חטאות ירבעם (בן נבט) אשר חטא ונאشر החטא את ישראל: ליט' כל מי שייש בידן שלשה רברים הילו, מתלמייך' של אברהэм איבנוקין.

פירוש המשניות להרמב"ם

ההסתפקות באברות הוא אומרו למלך סודם אם מהות ועד שرون נעל ולא אקח מכל אשר לך וגוי וזה חכלית ההסתפקות והוא שינוי אדרם ממון גדול ולא יתנה ממנה אפילו בדבר מועט אבל והירתו אמרו לשירה ביום ב' וואן מצרימה הנה נא ידעתי כי איש יפת מראה את ואב' צ'יכ' ט' ש' בפי' שלא הסתכל בצורתה הסתכלות שלימה רק ביום ההוא וזה חכלית הזהירות ועוד אמרו על הניג אחר שלקחה הנה שפהך בידך עשי לה בטוב בעיניך מורה שלא היה לו רצון להעתג עמה וכן כשבשכה ממן שרה לגרשה עם ישמעאל עד שתתמנעה מנותות אחרת בעבור המשgal העיד הכתוב שהרע בעניינו על ישמעאל בלבד והוא אמרו וירע הדבר מאור בערם על איזודות בנו. אלו כולם מופת הזריות ואmens ענותונו הוא אמור ואנכי עפר ועפר והחרפנס לבלעם הרשע החירציות על הממן והוא ב' וואו מארס נהרים בעבור הממן אשר נשבר בו לקל את ישראל והוא אמרו יתב' אשר שכר עלי' את בלעם בן בעור וכ' ואmens רוב האורות בענין המשיגlia היא סכת עצתו לכל שיפקו הנשים לונות עם ישראל וישראל והפיחיות ההן כולן לבלעם והן נמצאות כולן בתורה אמן נ' יתרכז חטא וכו' וזה כולו מבואר שאלו הענינים על צר הגמול והעונש כי מי שייחולק לא לכוננת טהירת דבורי הבירוי אלא לרצחו לדעת האמת יתקיימו דבריו ולא יפסיק. וכל מי שיישר בני אדם יגמלחו ה' יתפרק כשיםנעמו מן החטא וכל מי שיטה בנוי אדם יענשו ה' יתפרק כשיםנעמו מן התשובה וזה מבואר אין קושי בו כשהתבנן מה שללנו ה' השמייני: יט עני טובה*. כבר ביאורנו פעמים רבות שעניין עני טובה היא ההסתפקות. ונפש שללה, היא הזריות. רוחה נסוכה, היא העונה יתרה כמו שהבואר בפרק שלפני זה. והשלש שנגדן היא הזריות לקנות הממן וזה עני רעה ורוכח החאה והוא נפש רחבה והגאותה הא רוח גבואה ושלוש מעלהו הון מהפרנס לאברהם אכינו ומפני והוא קירא כל מי שימצאבו בו אל המעלות מתלמידיו של אברהם אכינו מפני שהתנהג במדתוין וככל מי שימצאבו בו אל פניהם בחיתות הוא הוא מתלמידיו של בלעם הרשע אחר שהתנהג במדתוין ואני אזכיר המקרים שהתבאו בהן אל המעלות לאברהם והפיחיות ההן כולן לבלעם והן נמצאות כולן בתורה אמן

מלאת שלמה

הדברים וכו', כי לי' ת"מ קהיר פוג' נומלמאן ניבן קרלוו טו
ומלמא למלטיס מולה יכול לאויא דחטעה צעל ייז דילטאנטן בטל
גמכתה מגנה. אין מומפיקין. קר' ג'. יט וזה נוקט נונטה זו
כל מי שאג'הה הא'ר יהוקף ז' כל שיט ציזו צעקה דערס

ב י נ

四

הערוואָס קאָכֶל חַרְוָן

מִלְתָּאָדָה וְמִלְתָּאָדָה וְמִלְתָּאָדָה וְמִלְתָּאָדָה וְמִלְתָּאָדָה

מן הכתובים: יט ונפש רחבה. פילס הכל"ג צלט שען טובה. ממקפק נסנא שטן יולו סומל ממען למל קיה וצ'ה קמיה ג'ה טוּה. צמיגות נמי הילס טומל מלך מלוס ניניאת. חינס רק לעי דעםס לי קנוויס עם ילו ברע טבז ייז מושע ועד סליק נעל ווועס מילט מלכ' נא: אין קנא ורוח נמושה. עשו יטיליה. וכן מאינו הילס הווער (טמדיין ז"ה) אין קנא יאכינוי ממען ואכמג' הווער (טמדיין ז"ה) קיו לצעי טמולל צדכי נלעט. קרמנץ' אוכליין בשוח'ז. וט ע"ז יגע פיך כי מהלן הערין מתלמיידיו של בלעם הרכשען. צווא'ן מלפיט וט"ז צו'ן זלט'ן דלט'ן מס סלי כמה מלממיידיו צו'ן עזן טובחה זיה, ורויים נמו'קה זיה, וונפיש שפלה זיה, מטלמיידיו של אברהאם איבינו. עזין רעה זיה, וממתקין ווילס נועס'ן. הילם נפי טאט נקלו'ן הולכי עוז'ן. ועי'ן אצולין אדין פוך מומר חכל קה דעומן ז' ולו מטלון עלילום מה בין טלמיידיו של אברהאם איבינו? לטלמיידיו של בלעם הרכשע. גבורה. דוממר (פס ז) נולס כבל מיל' ייטו כטפ' וחאצ' ורוח כבל מיל' ייטו כטפ' וחאצ' גבורה. אדנ' צו'ן לאחניל' להנמילו יומל נועס'ן: לאהניל' אזהבי יש. פילס הכל"ג נועס'ן: ועין זקוף מקמת עוקין: איבינו, אוכליין בעולם הרצ'ה רנו'חלין בעולם האקא, שנאמיר (יומם ז' ע"ז) לו מירמו מליי (משלי-ה): להנחייל אַתְּבִי יִשְׁחֹב, וְאַצְּרָתִיכֶם אַמְלָא.

אבל פטלמיידיו של בלעם הרכשע יורשין גיהבנט ציר ווירדרין לבאר שעתה, שנאמר קחו (תהלים נה), ואותה אלז'דים

מפורסומת כי לוֹא רוכְבַת הָתָהָא אֲשֶׁר הִתְהַלֵּה לְוּ וְהִיּוּ הַגּוֹתָן טוב בעיינו לא היהמצו בושמצות בני אדם ריק לפוי ואםם גאותו אמרו נאם שומע אמר אל ואמנם הביאו דאייה [נסחרין קון] על בלעם מאמור ואחתה אליהם תזרידם לבאר שחתה רעםם כי הטובים לא יציו ברע אבל יהירנו ממן ולשן הנכתבן הנה היה לבני ישראל בדברו בצלם וגוי והזכמים אנשי דמים וגוי פירוש מפני שהיה איש הדמים שהוא היה סיבת מות ישראל במגפה והוא ג' איש מרמה בעשוותו אמרו [נסחרין קה]. וכן בברכות ז' ובברוחה כוכביך ז' בלילה בועל

לן ורבינית בזימן אמגנו הוה רבנן

עכ"פ כו' ממלמידי יה"ש כל מדריך נכל כי טולם דעת להלט
ונודוט יפרות. ומש"ט ה' נקט מנג' מלמידי משלגעה"ה, דמלמידי
מברגדעה"ה קרייט לקיים כל סמותר קראיה מלך גודל
במלומדונן וממלומד נמלומד יפה (פ"ז). סאיי עץ נלקן לאחדתין טרכטן
סמלומדונן, וגס געיג' גודל גאנטגדעה"ה ווילקוט מלך גאנטגדעה"ה ווילקוט
ה' הוועל לו מזקינה צו ז' מזקינה מושחתות, ט' ח' נטסן חנטן
בעולס צעלן ייזה ז' מלול הנג', ווילקוט נטסן חנטן.
הצלאל האכלן גאנטגס עין, כמ"ש הבמוד שור עיי' חניכים, דה"ע
חניכים האכלן גאנטגס עין, כמ"ש האכלן גאנטגס
כל קיס, דריש נמלע עוט"ז: קומה אולס, דריש עוט"ז אולס
האלס לאטבזו ח'זקיאו: קומה צעלס האלס גס ייזיגו כל
מהות נפסס צענאר וועגע קוגפע, מלל מקוס מער פוג נסס
בקרכטס נויס הקמייה, נאכל נכנן צילס יוס טוקען, נאכל גס יישו
מוני יוצו ערלאס, זהה ימאלל כל ממייקות קעולס ציטעומו:
ג'מו ג'עווע"ז פשוט דיעולס חאנע'ן געדס, זאיי בס' כו' מוקס
סאנטלהון נמאז�ן ולעכירותו. רק מימי רוחיא גאנט גאנט'ז' צידם דה

וניה מקרית יתכלל זה וכלהל כנימה קירה נ"ה. מנוס ו' על קוותה מארץ' ע"ש המתואר ב' כ' קק"ח ע"ה ה' גראן מלון וכי' לדנו ע"ה נאחז ע"כ בוג'ס צ'י' ע"ב' ונטש רחוב'בו' ואՓר חמיים בערך בווע' אוחנו הי' עין' יקל'ג'.

חידושי מהר"ה

חידושי הגר"א

ט עין כובוה ב', סגנון נא שיעו ויל' מה יכלן דען וגוי' וגומג ט"כ קח קה לע עטמי גוי' וכמהר ט"כ נס' קד' דכ"ז ט"כ')ונומר ט"כ'(י"ח)ומג עטף ומתק. וששלשחה ב'. כמ"ט (גמגנ' ג')
ישן לנעם לא עיינו וליל' מה יכלן דען וגוי' וגומג ט"כ קח קה לע עטמי גוי' וכמהר ט"כ נס' קד' דכ"ז ט"כ' ס. ל'גוחיל-כ' ב'. כמ"ט (טעה מ')ולע' ה'ג' ל'ג' ל'ג' ל'ג' כ' .
גוראי (טפשיטס ג') ותוקינו כללה כתם' וגוי' (פ'ט פ'ט פ'ט) ספ'לון'ן ומוקן' כ' .

כ י'ודה בן תמא אמרו. בנו נזכר בפ"ק. וכ"ג ע"ה כנ"ל ע"ד ו' ולך פ"כ מתוויה פלסה ננק מינן כי ע"ק מגן דני הילכו ונס פלך כ"ה: עוז פנים לגדתנו שינויו נוחותאות (אנשי דמים ומרמה ב' אבטחה בר'). נכי'ק נטה. כ ע"י מונחים קומתאות. יהודיה תמא. נכי'ק וגונא טלא ר' יהודיה... ו'יס' גפקטס. (זה היה אומר עוז פנים ב' בתורתך). נכי'ק לול' כ"י וכן לול' בן מגון ונהלה ולטוקה נטפו פלך פקס כנילען תיא' ר' נז'ן וبرش פינים לאן עץ' ואלט' צונ' פטוף פלך צו טויה מהו דני' נז'ן בג נג' ון טה' עז' נמפה' כ"ב

חידושים מהדרין
 אם לא שובלת את אוירטום
 ונראה לי רהנן בא
 לשמשוןין דבר חדש במשה
 שריש עיבר במשה ב'
 שכל אחד י"ש וזה אמר
 הלקם בעה"ז כלומר כפוף
 אוכלין בעה"ז וכפוף
 וכותן ותו לא ואין להמ
 בטלת האב נחל דין ודין
 בעוטל חלקו והליך הבלתי
 ומכוון מן פוסק הלוייני
 אהובי יש ומפרש הפוסק
 בעצמו למה אי קורא
 האזוריות השונות
 והלה איזוריות השונות
 ודלול פ"י מן החלך השער.
 כפוף הריעוץ דעל כפוף
 וכותן ובעה"ז רוח אי
 צרך ראה נכ"ל
 וחילמייך של בלען
 החשע איזוריות גיהנום
 דהינו חלק של חלך
 י"כ ומכוון ג"כ המכוסי
 ואחת אלקטס וכו' הה
 שמסיטים ואין אbatch ב-
 אפשר להרשות השער
 הבהיר הזה שהרשות
 י"כ החלק יוניותם ובו
 יוניות עד מכמה דיקוקין
 כהעוניין, כך אשר לזרם

חידושי הנגר א
אנשי דםם בו, מל' נגנ' (נמג' נגנ') כן נgas ס-
נדנכ' נלטס וו. ל-
הייצו יומית. נג' ס-
מלך קרי עט' נס-
ב כ ה'נו צו. כו.
(האלטן קרי) וולדיגר
נדמותך גוד לילס וס-
הכוב וע' טול מ"ט מיט
ה'ו. ווק' כו. נג'
(זאתהן ב') מנטיסים
מיהרים גנור. ר' בגב-
�ו.

בזאת, ייש וואוצרותיהם אמלא כמו שקרה זו רע. עז. נכחות מה ילך מן שעבירות: זהה אומר, עז פגמים ליגיוןם קני. י. רלמן"ס על פילוס נעלמי מהנתנו: עז. י. רלמן"ס: כ עז פגמים ליגיוןם. סמעין רלן רחוי אנטקטיים. ומי רל"ס דכמייך שעו מיט לטע צפפיו [משליכי כ"ה ישי כ"ע]. ונומל יטנו רצחים נטהולות [מהליס ט' י"ח]. וגופם צער פmiss לנין עזן. כמ"ס קו"ל נט. גני נמליס כ[ן כל מדים שטלו זופת גוני פmiss לע נמלה סות' חוטם רלמן"ס (צמ"ה כ') וצענור מהיט רלמן עז פילוס נעלמי מהנתנו: ות

מלאת שלמה

הוּא נָזֵר יְמִינָה וְלֹא נָזֵר כַּנְדָה. וְהַגְּנוּמִים מִלְמָלָה, צָעֲלוֹת קָזָה: גִּיאָנָס. מֶלֶךְ-צָהָב, צָעֲלוֹת כַּנְדָה. אַנְשִׁי דָמִים. צָעֲלָס לְקָלִי חַטָּא לְמִיס, טְקָפִיל צָעֲלָמָן צָעֲלָמוֹ וְכַי'. וְהַעֲלִים וְהַלְבִּנָה הַלְפִין מִיטְלָהָלָה: כְּעַז בְּנָמָר. סְנָמָל לְפָעוֹלָם הַרְעָה. הַהָה נָולֵד מִן חָזֵל שָׂעָר וְהַלְבִּינָה, מִן צָעַם יִמְסָס כְּהִלִּים פְּלִיעָה שָׁלֹן לְעַזְעָמָה. הַלְבִּינָה מִכְנָמָת לְמַחְשָׁבָה נִמְכָּבֵל רַיְעָר וְנוֹסָמָמָה וְמוֹכָעָמָה רַחֲמָלָה, וְסִיחָוָן שָׂמָעָה קָוָלה וְלוֹוָעָה, וְנָמָר יוֹלָד מַבְנֵין שָׁלִיכָה, וְלִפְיָה דְמָיִם וְמְרַמְּהָקָה לֹא יַרְבֵּה, יְמִיחָם קָמָט, וְאַנְיִ אַכְבָּתָה בְּקָהָבָה כִּיהוֹדָה בֵּן תִּימָא אַוְמָרָנָא, עַז בְּנָמָרָבָן, וְקָל בְּגַשְׁרָגָן, וְמַהְלָא מַלְכָן מִשְׁעָנָה סְלָלָם סְפָנָמָת, כְּלָמָת סְפָנִיָּה לְגַעַת כְּבִיצָן לְמָל: וְקָל בְּנָשָׁר. נָמָול מַלְלָה חַלְמָזָן וְלִמְגָן. כְּלָמָיב (פס מ) יַעֲלוּ חַצְלָה כְּנָסָלִים יַעֲנוּ וְלִמְגָן: וּרְצָן בְּצָבִי. לְלִדוֹף הַמְּמָוָת: וּגְבוּד כְּאַה

פִּידּוֹשׁ הַמְשֻׁנָּוֹת לְהַרְמָבָ"ם

בְּיַיִשׁ וְאָצְרוֹתֵיהֶם אָמַלָּא כְּמוֹ שְׁקָרָאוּ זָעַם

ב ירושה בין הימים אמר וכוב. פ' מרצי פקחים דג קי' ז
וננו הוי' ריש קיון ווילוון. וכוב סס מהמץין כשו כנמר גלי'
טהון כלן גודל צבעות פטולו' ים' נפי' צפעריטים להד מפק' נעוצות
מלוא ומונע מלעומת פפי' להד צפעריטין עלי' ועל כן איזו
חמש פיער נגנד מלעומיגס ולן מלעומת מהויא וכן חמא
לי' צב' לממדי' ישי' ולן מהה מורה דחensis עלי'ס כמוהל בז'ר
וזה וכן קומ' נגען קצ'ז צפעריטים להד ממעיטים מפי'
הנדס יומך ממה צפעריטים פפני' אצ'ז'ו'ו' מירצ'ען לנ' ק' גואיר דחאנע
מלה' נגנד מלעומיגס ולן מונטן וכן קומ' דוד תמק' עלי' הצעט'ס
וילכינה צב'ז'וק נגד מלעומיס ולן מונטן ק' פ' סי' נדר'ז וצ'ורם בון'
טהומוט ש'ס' מאפיק' כטוממו' ולמוד ק' פ' סי' מלעומיגס עלי'.
וחומר ק' נגנד קולומט בטין' וויל' מיל' נגנד קולומט סי' כה'ר צע
אנדר גה'ורי' ק' הו' קולומט פען' לומ' צב'ז'וק עירין מלהות ברע
סי' רוח' מחלם צפעריט טאטען לויה' וויל' מיל' נגנד קולומט
גומליין. ואחר נגנ'ר צב'ז'וק נגנד האל' סי' גאנטולא בעבודה האכו'ל

י כ י ז

ה

וְעַזְנָמָרֶתֶת מִתְּמֻנָּה
כְּבָשָׂוֹת: קָגָג (ב) כְּבָשָׂוֹת
כְּלָמָדָה תָּרוֹחָה, טָהָרָה
עֲלֵינוֹתָן טָמֵקָה כָּלָמָד
טָמֵקָה, גָּזָה נְזָרָה
סְפָרָה יְלָמָדָה אַתְּמָה
מְחוֹת אַתְּמָה, מְחוֹת אַתְּמָה
רוּם בְּנוֹתָה, וְטוֹפִילָס גְּנוּמָה דְּמִיְלָהָוִת, וְגָס מְתַמְּעָה וְחוֹן
לְמִלְמָה גּוֹס דָּס זְבָבָהָיָס נְסָתָמָהָה, וְמָרָמָה בְּיוֹן
סְמָמָמָה כְּסָפָה, דָּרָיָה נְגָלָה
סְפָלָס יְכָל אַלְמָאָה
יְלָדוֹת הַמְּרָאָה, וְאוֹתָה
מְסָמָמָה עַמְּדָה דָּבָרָה
וְפָלָן נָהָרָה. נְלָמָד
מְנִיעָמָד פָּעָולָה
מְעֻבָּר גְּמַעַתָּה
רוּם גְּנוּלוֹתָה כְּלָמָדָה
הַמָּה, הַקָּקָה, הַיְמָה
כְּמָה, הַיְמָה, הַפְּרָיָה
נְלָמָדָה גְּלָעָדָה
סְמָרָגָן כָּךְ, נְקָמָה

ברקם רבקה
ויתרין ספיא
וathan לא תי
ביתה עד צק
לממה ית מא
על שkapא וענ
יע על תרעא ו
קמייל לא
עד ויתרין ?

תלול מעולג ה
הדר נספ שפה
נספ", עלי כינ
תצאו וגנו. מג
לחצל חיינו מני
רשומ למחוליס
חוינו יעל (מכיל)
ודרג": וללא
לכון", כמו ג
שינוי נסחאות ושותה
ולילך "וו" רצום
הילאה, אלה חמל
הסתלהה סלה"ע י
מצלמת מלול רט
למשתאות, פשטוט
מזהה ולן ימן ה
סמיוקלום ז"ל ו
הנולר מעולג ה

ולעתות ולחכ
ידר נחתת וצוי

קבנו) וזה יסיה פי

בכל מושבთיכם תאכלו מצות: פ' חמיש
טיבלו פטירא: א' וקרא משה בכל מטה
הכל סבי ישראל ואמר היה
אתងירו וטבו לבון (מן בני)
ענא יזרעיכון וכוסו פסקה:
כ' ותקבון אסרת אובא ותקבון
למשפחתייכם ושחתו הפסחן
כב ולקחתם אנחת אזוב וטבלתם

רש"י

לכיניהם הلت מעולגו (מכיל) - ספוס מ"ג: **בכל**
מושבთיכם תאכלו מצות. זה כל נלמד"י טחון
למי לכהל כל מוצאים, פרט למטרך שני ומלות
חוות גדרה הוה, וlhs מצוש שנדר על מות ומורשים
ילכלו (פי' למת פפקה) נירן לומר טהילים נמור"ל טהין
פקם פיעכ במלח (וכמו טקטוק טומם) טה לו להומיך כל
מושבזים לעיל כטהר גערת מהלכו מות כל מוצאים
(ג"א), טה ורתי כה בס נמל טמנר סי (לו זיכוריים)
טהין רמי למלול כל מוצאים, טמיל טהו לירוטים טהו אין
פוזנן רמיון להן יונתים גו ידי חומת חילם מטה טהילו
כטב"א: **מן הדם אישר בסוף.** למכח חזר וטנהו, כל

כטב"א (רא"מ): עז) זה דעם מה'ק נמלימת, והו'
פטונו לייבן הקפל, מה'ק טקסט קה, כי פטען הו' צמי^ה
שיט לו טהין נירק לנקות מי צהין לו יקאה, לה טהינ' נמלול צפטוק ו' דעם ר' מה'זיר הקפל מצטו ילייט מע"ז וכו', צגט
ולם קרווב לפטוטו, והוא נירק לו צס למת עטס על פי פטונו (ג"א): עז) כבר הולנו לעיל נפוק (ג) זה נחתת חנות
מיימול הומנו זה נחתת צפירות זה נחתת צמאות קרין פקט סומ' נאצולות להנץ קביה שלדים פיחד ליט וטממו ובאי
ביחס, זהה חמר דבינו כהן צפירות נמלחותיכם קיינו קה, גס סוקיף מינט "טה", לפי טהון הו' צס כו' נחמה דקס
והה הו' צס פרטיג, זהה חמר טהון הלהמו כלן הולנו על זהה סה
טהוקף מינט "טה", כי נלהן נמלחותיכם זה נו' צה, צלה נקתו להן כל מטבחה הלה נקהו כל מה, זהה חמר צמימת
הלה נקדר נמלול, וקתו נכס גהן, פי' כלן יטלה יקחו גהן, ותינת נמלחותיכם נעהמת פיזותה זה נחים חנות, כל ממר
נטהר מינט "טה" נכם (ד"י): עט) כל סיליק נכלולה נקלות קלט, ונגען הו' כו' קפה וקפק געולס מן קאולט וברולט
פעלים וסוציאו, והו' נידר סגנון ונוועל דעת לא העלש טרלהה: פ) נחלות פ"ג י' צ' גראלהות לה' ג' טהה חד גדו' הו'
ס', ומפש לטינו כת'ק נמק' פלה זעיר ליקם ג' קמליס וטלן הפתות יקיה כל קלט גבעול מה, ולוע פערמש יט' ג' וג'
גאנולין (דש"י סוכה י"ג): פא) כל' עקיינ' ולה' כה' יקמעלן טהרלן הין סק' קפ' מה' מקוקוף (רא"מ):

אור החירם

בא. זיירא מטה לכל זקי יטלהן. וכגס כי כ' היליס יכוון נטהר העסאי' כמטפת כל מות כ'
המר הלו דצרו ה' כל עדת ליטהן טהו מפי מטה (עוירובין כ"ד). הו הפטה
יטלהן, יוכה פילוחו כמיהמר (ויקלה ד' י"ג) וlhs צלה חמר הלה לckerיס וכס יודצוי לכל עדת יטלהן,
כל עדת יטלהן יטנו טיהמר על זCKERIS כהו ומלהק מלהס זCKERIS וכס יודצוי לכל עדת יטלהן
צמפורט צמוקמו (צורה כביס טס), וויהמר ניכסו יטלהן צערית ולט כווננו לכתנים לטהור

אור בהיר

קכח) פי' קודס מהר מטה זCKERIS, וויהמר כן חור סמלה עטמו נכל יטלהן

(שם ז) וילך משה ואהרן ויאספו את כל זקניהם
ישראל:

למשכו וקחו לכם. משכו מי שיש לו וקחו מי שאין לו. רבי יוסי הגלילי אומר משכו מעין זה ותדקקו במצוותה. רבי ישמעהל אומר בא הכתוב בלמץ על כל העולין למןין על הפסח ומושכין את ידיהם ממנה עד שיחתח ובלבד שינוי את הפסח כל שהוא. ר' יצחק אומר בא הפסח למדך על בהמה דקה שהיא נקנית במשיבה :

ושוחטו (את) הפטה. מצוה שישחטו לשם אבל
שחטו שלא לשם עבר על מצוה שומע
אני יוכשר ג'יל משכו וקחו לכם שנה עליון
בבחורב

ברכת הנזיר

(ל' כט), לרשו ויקלח שקרים דין כל חד, וממכן נקבעו מומחה בדין:

שכובלוֹן היו מפי משה לאמר לישראל. עי' מ"כ ליקמן פ' יתנו (במהר) פרטכ' 3':
 יובן הקב"ה אמר למשה מהך החלק כבוד לזכנים כו'.
 עניין זקנים דכתיב נכ"ע, כו' זאת זקנים מכם, כבודם זכרים עקיבזובן ד' ל' ב' 3, ומכם' ה' קב' זקנים זכרים. וחכו מלהלמורי זכרים ובה פ' ב', גודלה זקנים ה' זקנים בס מפיין לפניו כקצ'ב', והם נערים בס נטפלם בכאן ילוות. פ' ה' בס חזקניש בס מפיין בס זקנים מילד זקנים בס ג' כ', והם נערים בס חזקניש רק זקנים בס מכם, קיון חדך מלך ימן, ה' בין ענילקס טום הכהן גמליה וצתיגות, רק שנטפלם בס לדורות זכרים. [למ"כ מילתי שגען מהמד למלה פ' כו, ונדרפס צד"ה ד' ק' ז' 3':]

משכו מוי שיש לו וכחו מוי שאין לו. כל נלמלוינו לנוין
כל דצטנו כפלהה ד' יומיוס צפסח מלולות. ולחכמינו
למי זיטט לו כילבך להן ה' נס כפלייש כולס זיג' יקם ה'
לטומינה, הילל מוחויך למזרק חמד לפיו ד' יומיוס. ומכלון
למלזינו, דכל קהנו צזה מהר זה הפי צב' ה' לויו, וו'כ' ה' נס
לכקוויט הילל הס מותך ה' מכם. וכן למדנו, דמי הפלג
לכפלים עלב צוֹד מג'יו עד צלט קנא, וכקוקט הינו מל הילל
צב'ו. מטוס כי כפלייך וקסו :

ובמההדרת כתוב ציילן מטה מי שיט לו וקומו מי שהין נו. ולכלנו מטבח או למלי כינה, ומלהו היכפתה נון טבזוק כל מדריך ממומין, וטישס ויז יטחוט טולס, וכיה פסקה והכלה נצבר מהו. צדלאה צדכמ'ק ה' נחחות כענזרה ולכטיער היימוי חולון וכוזמה. אבל צפמא מרים ג'מאל צעוי משיככה. חילג מטוס כלל מותפים קוטטה בקרלען גלל טל כמנוגה. ומוח לאזנו כלל התחפה צנטווער: מכהן

ויקרא משה לכל זקנין ישראל. מלמד שעשאן
ב"ד :
ויאמר אליהם. הדבר יצא מפי משה לישראל
דברי רבי יاشיה. רבי יונתן אומר הדבר
מפני משה לאמר לזכנים והזקנים לכל ישראל. נט
לו ר' יASHIA'A אחד זה ואחד זה מה נשתנה הדבר
זהה מכל הדברים שבתוורה שכולן היו מפני משה
לאמר לישראל אף כאן הדבר מפני משה לאמר
לכל ישראל ומה תלמוד לומר ויאמר וגוי ויאמר
אליהם אלא שמשה חלק כבוד לזכנים. וכן הקב"ה
אמר למשה משה חלק כבוד לזכנים שנאמר
(שםות א) לך ואספסת את זקנין ישראל וגוי וכתייב

הגהות הגר"א פ"ג א. אחד זה ואחד זה" מיותר: ב. למד שעולין למנין על הפשה ומושכין את ידיהם ממנה עד שישחט וב└בד שלא גיבת אם נפקח במו שהוא:

פרק יא

נוי קרא משה לכל זקני ישראל, מלמד שעשאן ב"ד. פי מלחמייך ויקרל נלה ווילקס, כמו צפ' סומו

וּרְכָבָתִ תֵּת זְלַפּוֹ
זְלַפּה לְיַעֲקֹבִ ?
זְלַפּה אַמְתָאָ דָן
אָיָ אָמַרְתָּ לְאָהָ אָ
שֶׁמֶה בָּדָה יְבִילָן
רְדָאָה בְּרַ פְּנִינָן
לְאָהָתָ תְּשִׁבְחָתָא
יְשִׁבְחָנָנִי נְשִׁיאָ
אָשָׁרָה דָּ וְאָוֶןָה
חַחְנִין וְאַשְׁפָחָ
וְאַשְׁטִין יְתָהּוֹן לְלָ
רְחַחְלָה אַהֲבָי

בבליה על לotta ותlid ואנא
ארבי ואתבנ אפ אנא מנה:
ו- ויהבת לה ית בליה אמתה
אנטו ולו לotta יעקב: העדיאת
בליה וילידת יעקב ברא:
ואמרת רחל רג'י י' ואף קביל
עלוויו ויתב לי בר על בן קרת
שםך דן: ועדיאת עוד וילידת
בליה אמתא דרחל בר תנן
יעקב: ה ואמרת רחל קביל י'
בקבוצי באחננותי בצלותי
חטמירות דיטי לי ולך באחתי אפ
אתהיהיב לי וקרת שם נפתלי:
ט וחות לאה אריא קמpta מלמיך

ג

אליה ותלך על-ברבי ואבנה נס-אנכי
מפני-ה' ותתנו-לו את-בלחה שפתחת-ה
לאשה ויבא אליה יעקב: ה ותתר
בלחה ותולד ליעקב בן: ו תאמר
רחל דנני אלהים ונם שמע בקלי
ויתר-לי בן על-בון קראה שמו בן:
וותהר עוד ותולד בלחה שפת-רחל
בן שני ליעקב: ותאמר רחל נפתול
אל-הים נפתלתי עם-את-ה נס-יבליך
ותקרא שמו נפתלי: ותרא לאה

לקט בהיר

כינוס, מונך ממענו ולמי ממענו (ב' ח): (א) על ברכיו. כתרגומו", והנה לירציה ואבנה גם אנבי. מכיו גס", הרמוך לו זקנין הרככס כו' לו צניטי ככיניסכ וחגר מתינו ננד טלה, חמור לא זקניטי ככיניסכ ניתח* לצייטה, הרמוכ לו חס כדער כו' מענד כהה לממיי (ב'): ואבנה גם אנבי ממנה. ברכך: (ז) דגני אלהים. דגני וחינויו* וחינויו*: (ח) נפרתולי אלהים. מיחסן כן סרוק פיטו* נמחברת (כמ"י י"ט ע"ז למד פטיל), חזוריים מלהם במקום נתחברתו עס חמוץ נלוכת נבניש, ולחמי מפרטו לשון (ד"ר י"ג כ') עקס ופטלטו, נטענשתו וכפלהתו פלורות* עס כלה שאנימטה גרטה נל' כוכות עזמו, גמלתנו לו גס או ענטה כן (מ"ל): (ז) שלין פליוטו ממה כנטטנו צבלטה מדל מיל מיך ראל, היל צמלע על מאנון צטילד ימגדל על צרכו, כלמל שפקת עיני עליו כמו קס על נגה: (ח) טליין לומל פפיוטו נט רק גלאה היל גס אנבי, צעל וטומן מיזורה פוג, וכן פלה נל' גמරת גס, היל ודל' כדורי זו* לענתה*: (ט) דגני וחינויי סגולמר ורעל עקרלה, דגני ווכי זאנומר וימן לי צן (ב"ר), לרץ דגני צי דיבין (מ"כ), ג'ה שיע' צה. דמי חנכה. חברה. יטמי אלהים תפולתי - נתלי אלהים תפולתי זאנומר וצמן צוקלי, טוי יקה נטמע צדני נלוכת, ונזה וצמן צוקלי, ולמי דן למונש כלל, היל מגומרו... "וגס" פליוטו דגני למונש ועקלני וגס דגני לcole ועמנע צוקלי ("רא"מ"): (י) פי צענור צ' תיבות מלוון מונזרה חמתה כן מclin נטמאס ימך, ולפי* יקה פליוטו מכוויס מלהם במקום וכו', היל נט ניללה לנטינו, צפלי פליוטו מה צלמלר סטמו וגס יגולמי מיזומר פוג, כי יגולמי ונמאנטלי סי' יון הרך (מ"ל): (יא) צלטס האנטער הנרכס ונרכס וייגע נטיגג דכט ננטה עקסו ומפלמולו, ולפי פליוטו זט זקין לומל שטאל למ"ד ממיימת הלקים, כמו נטעו שט אלרואט טאטל כמו למגוז, גס מומלו עס למוחט פליוטו להיום עס למוחט (דרע"י). ולחדר "טוה", סלענן מזום פריטה ולודיטה לי ב' ננס, וסה כמו ד' (ב' ב'): (יב) פי נטאלטו סלומיות כמו כבב כבב, כי צמיגת מפללה אמר'יו קולדס לפ"ה, וכן מלהט הילקיס פילוקו חס וטלהו ג'ילקיס כמו כן נטמולו

תרגומן יונתן

הנברא ולא חים ביומא
רפווענא: להלא אָבָה נִסְבָּת
באפיה דכל דיבוב ליה
מורכ בא ולא מתחפש פד
טסגא שוחדא: אָבָרִי
נטרא מימרי ופקורי
חטשי נבר: בנטר
פקורי ותיה גומופי תיך
בברתא דיעניא: גקטור אונן על אצבעתק בתרוב אונן על לום דלפק: דאמיר ל'חכמאת א'חתי →

ונ, מממו צל קק"ה, טסוו גזע על כל, וכל
שבעתיתם. סופו זממן דין ומורה סולמות, תלון
יממול ניס נקס: (ל) לא ישא. פיס לכל ממון,
טעמיס הלו מלך, צנומער מוקק צנעמים:
(ה) בני שמור אמררי ומצותוי: (ג) ותורת
לכפל על האר לטר צו ולדנק עונדא ולפה. ורטומיטו
לרכז לא יבווז ל Gang. זה קמנגען מלטער פאנין,
סולק לנט סמלט ועטוק פאורה. ונמצא ישם

משל ו'

לה לא-ישא פני כל-בפר ולא-א'בָה כַּי
תרבָה-שָׁחר: פֹּזֶבֶן שְׁמֵר אָמְרִי וְמַצּוֹתִי
תְּצִפּוֹן אַתְּךָ: בְּשְׁמֵר מַצּוֹתִי וְתִיהְיָה תְּזַרְתִּי
בְּאַיְשָׁן עַיְנִיךְ: גְּקַשְׁרָם עַל-אַצְבָּעָתִיךְ
כְּתַבְםַ עַל-לְוָחַת לְבָךְ: יְדָאֵר לְחַכְמָה אַתְּתִּי →
בברתא דיעניא: גקטור אונן על אצבעתק בתרוב אונן על לום דלפק: דאמיר ל'חכמאת א'חתי

ריש

ונ, מממו צל קק"ה, טסוו גזע על כל, וכל
שבעתיתם. סופו זממן דין ומורה סולמות, תלון
יממול ניס נקס: (ל) לא ישא. פיס לכל ממון,
טעמיס הלו מלך, צנומער מוקק צנעאים:
(ה) בני שמור אמררי ומצותוי: (ג) ותורת
לרכז לא יבווז Gang. זה קמנגען מלטער פאנין,
סולק לנט סמלט ועטוק פאורה. ונמצא ישם

מצודת ציון

לה כופר. שוחד. עננים כמו פידין: א) תצפון. חסתייר:
ב) אישון. הוא בת העין. ובverb קטנות צורת האיש
הנראה בה, קורי אישון. כמו האמיןן אחין (ע"ז י' י' כ)
שבאה. ונוספה. הונז' למקטינן וולשפלין.

אבן עזרא

בעלhot חמוץ היה מקנא בו לשכובו עם אשתו: (א) בני. שמור: (ג) ע"זoch לבר. שלא תשכח:

מדדרשי חז"ק

תנו רבנן, ושנחתם شيיחו דברי תורה מחדדים בפין, שאם
ישאל לך אדם אל תגמגס ותאמר לו אלא אמר לו מיז,
שנאמר: אמרו ל'חכמאתו את, ואומרו: קשרם על
אצבעותיך כתוב על לוח לבך. (קידושין ל').
(ד) אמרו ל'חכמאתו את. הבא על אותו בחולם
יצפה לחכמאתו, שנאמר: אמרו ל'חכמאתו את. (ברכות
נ').

אמר רב חסדא: אין תורה נקיית אלא בסימני, שנאמר:
שמעה בפייהם, אל תקרא שימה, אלא סינה. שמעה רב
החלילא ממעבaca, אמרה קמיה ר' אבהו, אמר אתון מהחט
מתנתינו לה אנן מהכא מתנין לה, הציבי לך צינויים שמי לך
וגור. עשו צינויים ל תורה. ומאי משמע דהאי צין לישנא
דסימנא, דכתיב: וראה עצם אדם וכנה אצל צין. רבי
אליעזר אמר מהכא אמרו ל'חכמאתו את ומודע לבינה

אשר, "משחית נפשו הוא יעשה" כמשה שאמר ועתה אם
תשא חטאיהם, ואם אין מהני נא. כי הושע שאמר כי ולא
בهم. כדוד שאמר תהיא נא ייך כי וכבית אבי ובעמך לא
למגפה. וכל שאין בו כל המדות שיש בהקב"ה, לא יוכל
עליו שררה. נושא אשה חסרلب. הקב"ה מסר חכמה מלבדו,
ואין חכמה אלא תורה, שנאמר: מחכמת פתי, ולא עוד אלא
שמשנין זיו פניו, וכשבא ליום הדין אין הקב"ה מוחל לו
אללא עלוי חמה, שנאמר: ולא יחול בו יום נקם.
(פסיקתא ובחיה).

(ג) קשרם על אצבעותיך וכו'. תמי, לאhabba את ה' אלהיך
לשומו בקהל ולדבקה בו, שלא יאמר אודם אקרוא כדי
שיקראוני חכם, אשנן שיקראוני רבי, אשן שאהיה זקן ואשב
בישיבה, אלא למד מאחבה וטוף הכהדור לבא, שנאמר: קשדר
על אצבעותיך כתוב על לוח לבך. (נדרים טב.).

נושאי הפרק

(א-ה) בשמיירת החכמה תשמר מאשה זורה.
(ו-ט) תיאור הפתי המתקרב אל אשא זורה.
(י-כ) צורת פיתוי האשא למ��פתה אחרית.
(כ-ככ) סופו של הנער הפתי.
(כ-ככ) אזהרת נספת מפני האשא הזורה.

במערבות יומא
ללייה ובחכירות
אתה באסבמא
למפרדא לבא
יאומדרפא היא
ביברא לא
רגלהא: יבערעט
בערננא בשקי
כל פונטא דראי
יגווארקפת ביה
ואחצפת אפרה
ליה: דרכבי דרי
הוית לרינש
(ו) והנה אשת.
טיפוקולטס: שית
לומם נעות זינה:
(קיעס ה ט), טמו:
מקופת זימת לולם:
(
באיישון ליליה. בשחו
כ: י שית. עניין שמו
נוצרים באים (וימיה
טו) מרבדים. מצעות
לא ישכננו. אין שמו
אהבה: תארוב. ו
הנער ונשקה לו: ה' ש
שלמתי נדרי והבא
יצאתו לקראות
וטעמו גגלייחי ונראוי
בני אדם בראוותו ו
ויטעם הנשף להראוי
(יא) המית. כדי שו
וכו. ודור בפלוא ד'
דכתיב: קדמתי בנשך
הוא, דכתיב: בנשך
אוושיעיא הצעי קאמדר (ו
כ'

תרגום יונתן

במערבות יומא
ללייה ובחכירות
אתה באסבמא
למפרדא לבא
יאומדרפא היא
ביברא לא
רגלהא: יבערעט
בערננא בשקי
כל פונטא דראי
יגווארקפת ביה
ואחצפת אפרה
ליה: דרכבי דרי
הוית לרינש
(ו) והנה אשת.
טיפוקולטס: שית
לומם נעות זינה:
(קיעס ה ט), טמו:
מקופת זימת לולם:
(
באיישון ליליה. בשחו
כ: י שית. עניין שמו
נוצרים באים (וימיה
טו) מרבדים. מצעות
לא ישכננו. אין שמו
אהבה: תארוב. ו
הנער ונשקה לו: ה' ש
שלמתי נדרי והבא
יצאתו לקראות
וטעמו גגלייחי ונראוי
בני אדם בראוותו ו
ויטעם הנשף להראוי
(יא) המית. כדי שו
וכו. ודור בפלוא ד'
דכתיב: קדמתי בנשך
הוא, דכתיב: בנשך
אוושיעיא הצעי קאמדר (ו
כ'

مثال ז

אתה ימדע לביינה תקרא: ה' שטיך מאשה
וריה מגבריה אמריה החריקה: נבי בחלוץ
ביתי בעד אשנבי נשקפתה: וארא בפתחאים
אכינה בבניהם נער חסרילב: חער בערך בשוק
אצל פנה ודרך ביתה יצעד: טבנשך בערך
ותמויות בחסיר רעיזנא: חער בשוקא לך פנה ובארחא דרכיה מהלך: טברמיש
רשי
ומודע. קלוב כמו צוען מודעטע (רום ג ט). קלוזנו, כלומר קלנסס מילן מידי: (ו) אכינה,
קמנמי ולימיט: (ח) אצל פנה. פינה כל זונס וגעזוס זונס:

מצודות ציון

וזמודע. כפל הדבר במילות שונות: (ה) שטיך. למען השמרך מאשה הזורה מן שאינה מותרת לנו: א MRIה השמרך מאשה הזורה מן שאינה מותרת לנו: א MRIה החליקה. אשר מחלוקת אמרי פניה: (ו) כי בחלוץ עין חלוץ. כמו بعد האשנב (טומוס ה ט): נשקפתה. עניין הבית. ולפי שהמabit לחץ נראת גם הוא למabit בו, להו אמר נשקפתה. וכן بعد החלוץ נשקפה (טס): ח פנה. זווית: יצעד. עניין מליצה לומר שהascal ביחסה לדעת את חישך שופעי (האלס קלן יט):

מצודות דוד

וזמודע. כפל הדבר במילות שונות: (ה) שטיך. למען השמרך מאשה זורה חסר לב: (ח) עobar. כי ראייתי אותו עobar בשוק אצל פנה של הזורה לשמרך מאשה זורה קוצר כאן וסמרק על המבין: (ט) בנשך. בעת הנשף למען לא יראו אותו אונשים: בערך וגוי. הוא כפל עניין כדרכו הפתאים והנה הבנתי והכרתי בין הבנים ההם נער המליצה:

אבן ערוא

(ד) ומודע. קרוב הידעע: (ה) שטיך. כי קרוביו של אדם ישמרו מה דרך רע: (ו) נשקפתה. אלה דברי שלמה,

מדרשוי חז"ל

מאדי דכתיב בית דוד כה אמר ה' דינו לבקר משפט וגורה. וכי בפרק דיןין וכל היום אין דין, אלא אם ברור לנו הדבר בכבר, אמרונו. ואם לאו אל האמורו. רבי חייא בר שכינה נאמר. "ותחצב" דכתיב: ויבא ח' ויחציב וגורה. אבל אמרו לחכמה אהוותי את, אם ברור לך הדבר כאחותך שהיה אסור לך אומרונו, ואם לאו אל תאמורו. (שם ז ט).

(ז) וארא בפתחאים וגורה. אלו השבטים, דאייר לוי: בערכיה קורין לינוקא פתיא, אכינה בכנים נער חסר לב" והו יוסף, הוא היה אומר על אחיו לשון הרע, יש חסר לב גדור מזה. והנה האשה לקראתו זו אשתו של פוטיפר. שית זונה" לeos. "ונגורות לב" לבעליה. "הוימה היא וسورת" בוכיה היא וטעתה, "ביבחה לא ישכנו רגילה" פעם בחזר פעם ברוחות ואצל כל פנה תארוב, שאלה ואמרה חמיהון ליסוף, "והחויקה בו נשקה לו" שנאמר: והחפשחו בכנרו, "העזה פניה ותאמיר לו" שכבה עמי.

(ב' ר פ). (ט) בנשך בערך יומ וגו'. כתוב אחד אומר החותם לילה אקום להורות לך על משפט צורך, וכותב אחד אומר אתה דהוי בר אהבתה, רבה בר חנה בר אהובה דלאו בר אהבתה. ואיב עני אשומות, הא כינז, ארבע משמות היו הלילה להחכמה אהוותי את (סנהדרין ה).

חקרא, עשה מודיעם לתורה. רבא אמר: עשה מודיעם לתורה. (ערובין נד): ותתצבב אהוותו מרחוק, א"ר יצחק: פסוק זה כולל על שם שכינה נאמר. "ותחצב" דכתיב: ויבא ח' ויחציב וגורה. אבל אמרו לחכמה אהוותי את. "מרוחוק" דכתיב: מרחוק ה' נראת לי. "ילדעת" דכתיב: כי אל דעתה ה' מה" רכתיב: מה ה' אלהיך שואל מעמך. "יעשה" דכתיב: כי לא יעשה ה' אלהים דברך. "לו" דכתיב: ויקרא לו ה' שלום. (סוטה יא).

כפי הוה נהית רבה בר חנה לבבל, אמר ליה רבי חייא לרבי, בן אחוי יורד לבבל יורה יודה ידין ידין, יתר בכוורות תייר. כי הוה נהית רב לבבל, אמר ליה רבי חייא לרבי, בן אחוי יורד לבבל יורה יורה. מי שנא למך דקרי בן אחוי, ומאי שנא למך דקרי בן אהוותי, וכי תיכא הци הי מעשה, והאמיר מר איבקו והנה ושילא ומרותא רובי חיאו כולחו בני אבא בר אחא כרטסלא מכפרי הו. רב בר אהובה דהוי בר אהבתה, רבה בר חנה בר אהובה דלאו בר אהבתה. ואיב עני אשומות, הא כינז, ארבע משמות היו הלילה להחכמה אהוותי את (סנהדרין ה).

בָּרוּךְ

יב. בפסוק (ה) ות
למיינכו, טוין
מו"ל דמולין זו"ל, די
דליך יקי כזוד כ'
שר כטולס חמלו כו'
צנומן כו', (ג) ותייתו
סכליז דטהים אכ ט
כיון לדמם כתיב צכו
דלאמַל כיוון דהמפלס ;
צכו דמי עד כמן. ו
צעי כל מנה מפורה
צמיהנן ולמ' ילק ציליך

(א) יא, יב. (ה) החדש הארץ דשא ותווצא הארץ דשא ל"מינהו", עיין בראשון על זה במסכת חולין פפ"א מה דכתיב (תהל לעולם ישmach ה' ב' העולם אמרו, לפי החדשאים שייצאו למינו קל וחומר בעצם נצאת בערבותיה, וע' הקב"ה שייצאו "למין בערבותיה על אחת כלמיינו, ועל כן, ותווצא ל"מינהו", וזה אמר ה' לעולם ישmach ה' ב' על ידי שנתגדל ונתקascal מעשו נזהרין '

(ב) אחריו כן מ"ו בר פפ"א דאמר דההדו' ולא נצטו על כן, הרכיב שני חדשאים ז' חייב משום כלאים או

כל זה כצ'ר למלו ר' ל' (הושע ה. יב) ומכלנו
מנגיד לו (פסחים נב): כל קמיקל לו נטח מגיד
לו. וט' וורה טיטה לעצמו בקניות עטוף,
וחיכל לטני לי' (מנהות צט): קרייה שמת
טהරית וערזית. חmens חיטת גנאנט צרלוו
מןחמת פילר ומילוטו גנוו חמוץ צלי' כפמק
לכזין קרכוליס צלצו'. ומיין תקנה נא כי
הס עטח זלה מיפוי בני ובגאל עטוק צמולה
בטעמאות, וגס לאכטמיך כתיעון כטומולע נעלע,
וכצ'ר למלו ר' ל' (ונזה ע'): מ' יעטח להט
וימקס ימעט עטוק ווילצ'ה ביזיצ'ה, קרי כי
על ידי מלחתת פילר יטה למחמת רצח
צמולה, כי צולמו לה יעטוק צמולה
בטעמאות. רק ידי תזוחנה למוז נצלתי סול
מן לימוד כתולס יוס ולילך, וממיילם מליכת
מחמתה על ידי חמימות כעסן נא כהמומי
לטיל ימעט בנטק כו', וחכו מהויזי טל ידי
חויזי, סילר ומסעדיו לוויזו כלמייחס,
תחכמוני כו', וכטנטס כי על יסן לטולס כייח
לי, בגין'ן:

מעתה נמכה למת לבוד מלהם טעםלווי צו
וכווג מגוזל די צול נס לדוריינו
הא"ל, ומלה פהמ לדורך מהלט זונצ'ר כו' יכי
וחול, וכיוינו כי טמיס ווילץ רק כמלה זבב
גזרהו, והס כן מוכם גודל כמ' כמלה זבב
זעיריות צב, וכלהומת טהממו רוז'ל בדיזור
מןין טכליזול כמגעטס כו', וחכו מיטס יכינוי
לטב נמל גודל זעירות זיליך ויפתמו צדרזי
תולוק לאגוט צב יוס וליליכ, כי זכו הילופוך
זטמייק מעולך לאגוט מכל מהלט חון,
וכדצ'ריה קרמא"ס ז"ל חמון כן יכי לעון כן
גערטה ני, ובז'ק נעלם זליגות כה' :

(משל ה', יט) חילם מהצois כו' ע"ש נז כמן
דזרליו סקלוטיס, סלי בעלול כדבליו
שכמפלג שגרפוחות נקכחים ברובויס רשייס
מלצוי כו' עמק פטולו.

וְהַגָּה נִסֵּי [לכ'] לְחַזּוֹן צְמַרְיָה קָדוֹם
כֶּרֶמֶת"ס ז"ל פ"ל טלה י"ו לו צמ"ה
צְמַתְּגָן יְפָנָה טַמְנוֹ וּמַמְתַּכְּבָה לְמַרְבָּה רַק
טַסְמִיף לְוָמֵר וּרְחִיבָּה דַעֲתוֹ צְמַמָּה, וְכָבוֹנָה
כִּי הַלּוּמָד בְּלִי עַיוֹן נֵס שְׁמֹוֹת כָּוֹה לְהַעֲזִיר
מַתְבִּזְבָּתָה לְנַוְתָה עַל כָּל זֶה חָנוּ כְּמוֹ שְׁמַעְמִיק
וּמְעִין בְּעִיּוֹן לְזֶה וּעְמֹוק צְהֻלָּה וּבְכָלְכוֹתִי
וּדְעִיִּי', כִּי זו לְרִין נְפִצּוֹת טַמְנוֹ מַכְלָה וְכָל
מַעֲסָק כְּשׂוֹלָה, רַק (כְּהַלְוָה) [כְּהַלְוָה] כִּי יָכַל
אֶל כְּקוֹדֶת פְּרִימָה, וְלוֹ נִמְלָט וּנוֹטָפָה מַכְלָה
כְּרָסָוֹה רָע, וְלוֹ אֶזְנָדָר רַק כִּי יָכַל לְדַקְתָּמָה
כְּפָזָלָה בְּלֹודָךְ כָּוֹה וְצָרוֹן שָׁמָוֹן הַלְּבָבָה לְכָבָה
וּמַלְכָנָות גְּדוֹלָה עַל יוֹיִץ אָהָרַן, כִּי (וּהָקֵ"ק אַחֲרִי
יְהָרָן) אַחֲרִונָה נְהָרָה"בּ הַבְּלָגָה סְלָמָה

זובזה פירטנו干线 למו צהוב (בראשית ל, ח)
נפטולו ה-לבים נפתלי עס מהומי
רְאֵבָה לומר על ידו לימוד מורה וצעון
וצבליות זח נקלוח מהומי כהמלה ז'ל (משל)
ד) למור למכמה מהומי ה'ת (שבת קמה) ה'ס
ברול נ' קדער כהמוך טרייל מטולב. כי
צבליות יקלח מהומי, וחכו נפתולו כו'
כהמיט לזכותם בזולו ברוך כו' וברוך זמו
עם מהומי עיון וצבליות התולב, וגס יכלהי
לכיאכ'ל כמו שהמלו ז'ל (סוכה נב:) מתקכו
כו', הס מהן כו' ניומם כו', כ"ב: 1

ובזה פירטנו כמוצ' מהד צפפר מצלים (קיט.
כח) מילויו ח麥מי כו', וכוכ' כי
צנינ' לימוד כחומר נס כי הכל יודע' כי
מצומ' ערך בוכ' (וישע. א.ח.) וככימ' כו' כו', על

וְאֵת שָׁמֶן וְאֵת כְּלַיִלְלָה וְאֵת כְּלַיִלְלָה וְאֵת שָׁמֶן

וננה חכמה היה במחשבתנו, וידוע דמחש
בלי עופדא אין לה כח לפועל פעולות ממש
ע"כ המליך עליהם אתblk שהוא בעבו
אך נתיעצו שוב לשלווה להביא אתblk
הגה ידו שמשה ואחרון משה במחשבתנו
בעופדא. אך באשר שניהם היה כאחד נטו
מהרשבה זו כח הדיבור, כי הדיבור בא מ
השתפותה השכל-שבמחשבתנו והוגוף שבוב
עיקמת שפטינו הוה מעשה, וע"כ נשלו בו
בכל ג' הכהנות מחשבתנו דיבור ומעשה, וב
אמרנו שלעומת משה ואחרון בקדושה
בקליה סיחון ווגג שני אחים כבשים נ
(ס"א טע"א), ובתקה"ז (ק"ח) שעוג ו
בעופדא דאמצעיתא לעומת דרגא דמי
וממילא לפיו"ז סיון הוא לעומת אהרן, ו
בשות אדרן בא הבניין מלך ערד שהוא סי
להלום, ולפי דברי הש"ס [ע' תוס' ר"ה
ד"ה וישמע]. המגיה דעלמלק ה' ושינה לא
בלבוש סיחון, מ"מ הפירוש שהתלבש בו
של סיחון, אך באשר משה בילל הכל נפל
הוא גם עוג בידו ויצאblk לידון ש
שפלו ביד משה מושם שבסמעה ישום כל
הבחות מהשבחה דיבור ומעשה כ"ל. מש
שהוא יכול גם במדתו של אהרן או אלו
הבעוד הוא במקומות אהרן, אבל סיחון ווגג ו
שווה במחשבתנו וזה בעופדא מ"מ באשר
ענפין מתפרדים ולא מתחדין ע"כ לא נתנו
בתוכם כח הדיבור ולמן לא יכול לעמוד ל
משה, ע"כ נתיעצו לקרי לא לבלעם. ש
במלולא שמעתה יהי' להם נמי כל ג' הכו
מחשבתנו דיבור ומעשה, מואב בלבם ובבל
שאמרו זיל (במדבר פ' כ') אמרו להם אין
אלא בפי אמרו להם אף אנו נבואה בוגדן
אדם שכחו בפיו, ובוות חשבו להתקומות:
משה וישראל:

ובוזה"ק שבלק שהלא לבלעם היה שבל
היו בו שתי האותיות הראשונות
מעמלק, ובלק שתי האותיות האחרונות.
לפרש דוגנת בלעם שהי' כהו במלולא בהוכ
לומר שהי' בו גם כה המכחשה, שלא יתכן
הדברור בלי כה המכחשה, והגה עמלק י
שהוא קוץן בן קוץן המפדר בini המות וה
הינו שאף שהשכל ישכיל לא יתפעלו ו

עוג לבדי אבל באם היו שניהם יחד זה
ובעופדא וזה במחשבתנו ובמלולא ה' להם כה
להתגבר נגד משה, וכמו כל הרשעים שחוشبם
תמיד שוטטים היו הראושים ועצמו לעמוד
נגד ישראל היא תצליתו כבודרשו, וע"כ נתיעצ
לשוחות לקרווא לבלעם, שהוא בעופדא ובבלעם
במלולא שניהם היה להם מה גדול לעמוד נגד
משה:

← כ' היבתני זה שלוש רגלים, ברשי' רמו לו
רגלים בשגגה, ובלקוטי התורה מהאר"ז זיל
של פסה שבו נבחרו ישראל לחיל הש"ג,
לעומת שישראל משכו ידיהם מע"ז ובחורו
לעבד את הש"י לבדו. הברכה השינוי ה'
אלקו עמו ותרועת מלך בו ובתרגום ושבנות
מלוחה בינהו, חזיו י"ט של שבאות מ"ת
רכתי וירד ה' על הור סיני, ומתחנאו על עתיד
בעת יאמר לעקב ולישראל מה פעל אל
ופרש"י עוד עתיד להיות עת בעת הזאת אשר
תגלה חיבתו לעין כל שהן ישבנן לפני
ולומדים תורה מפני וכו'. הברכה השלישית
מה טובו ואוליך יעקב שרומות מקדשות, וזה
י"ט של סוכות דאגמת המקדש ובו נתקיים
היבאני המליך חזוריו מכובאר במדרש:
כנהלום-נטוי-גוי-עד-זרע-במים-רבבים-שאו
ישראל מתריכים במים, וירום מאג מלכו יש
שנותנים כה וועו לישראאל לעמוד גדר ג' רגלים
יש לומר עוד שפה שחוא ראשית הכתנת
ישראל תחת מלכות שמים היפ"ע, זיל
וכמאמר זיל משכו ידיכם מע"ז וקחו לכם
צאן של מצוחה, באה בו המצוחה לאכול לחם
עוני רוזם לרוח נסוכה, היפוך מדרת בלעם
שהיתה לו רוח גבואה. שבאותו הוא לעומת
התואה, כמאמר הרמ"ם זיל (סוף הל' איס"ב)
שאינו משבצת עיריות מהגבורת אלא בלב פניו
מן החכמה, וגדולה מכל זאת אמרו פנה
עצמם ומחשבתו לדברי תורה, והכנה למתן
תורה והיה פרישה, ואין המורה מתקנית אלא
בדברים, המליך עליהם אתblk והם עם המלך
שלחו אל בלעם. יש לפרש עפ"י דברי הוה"ק
שבלק כהו בעופדא ובבלעם במלולא ובליקוטי
התורה באש"י היפוך הקנהה על זולתו אלא
טובות עי', וע"כ באה בו מצוח הולוב יעשנו
כלום אגודה אחת ויבאו אלו ויכפרו על אלו.
הרוי כי ג' מועדים אלו משפיעים בישראל

עד:

שנת תרע"ג

עגיןblk ובלעם, שהרמ"ן כתוב שמחמת
פחדם מישראל עשו המואבים שני
דברים, המליך עליהם אתblk והם עם המלך
שלחו אל בלעם. יש לפרש עפ"י דברי הוה"ק
שבלק כהו בעופדא ובבלעם במלולא ובליקוטי
התורה באש"י היפוך הקנהה על זולתו אלא
טובות עי', וע"כ באה בו מצוח הולוב יעשנו
כלום אגודה אחת ויבאו אלו ויכפרו על אלו.
הרוי כי ג' מועדים אלו משפיעים בישראל